

NIK PERUMOV

Letopisy
zlomu

Letopisy zlomu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.tridistri.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Nik Perumov

Letopisy zlomu – e-kniha

Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Nik Perumov
Letopisy zlomu

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Russian title: Алмазный Меч, Деревянный Меч

Copyright © Nikolay Perumov, 1998, 2004

Translation © Konstantin Šindelář, 2007, 2017

Cover illustration © Rima Jean, 2017

Cover design © Renata Brtnická, 2017

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-755-3263-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-755-3471-2 (ePDF)

ISBN 978-80-755-3472-9 (ePUB)

ISBN 978-80-755-3473-6 (Mobi)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

NIK PERUMOV

Letopisy
zlomu

NIK PERUMOV

Letopisy
zlomu

Stanislav Juhaňák - TRITON

PROROCTVÍ

„Až Dva bratři získají svobodu, nastane konec časů.“

„I ocitnou se Danu na pokraji zoufalství. Však až zbude jich méně než říčních oblázků v dlani, nastane čas jejich pomsty.“

– Iáíáénně Moudrá, Vidoucí lidu Danu

KÁZÁNÍ O KALICHU, BOHOSLUŽBA VE SPASITELOVĚ CHRÁMU

„Pravdu nyní dím – stává se, že malý hřích obrátí vniveč celičký zbožný život a za prohřešek jednoho pykají všichni. Slyšte mě tedy! Žijte zbožně a skromně, neboť hříchy světa se hromadí a nastane den, kdy budou všechny zváženy a změřeny a nikdo se nedozví, jaký malý hřích rozkymácel kalich Jeho trpělivosti.

A ještě vám, neméně pravdivě, říkám – bojte se! Neboť přijde chvíle, kdy tři spící bestie získají svobodu; nebudou však mít moc škodit živým bytostem hned, nýbrž až po uplynutí tří dnů. Dokud se neosvobodí všechny tři, kalich se nevylije. Modleme se tedy k němu, aby nás před tímto strašným osudem uchránil. Amen.“

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Hlavně se dostat do Chvalinu, než nás dožene Liják...

Probudila se, vymanila se ze zajetí mělkého, neklidného spánku. Děrami a škvírami ve vozové plachtě pronikal dovnitř studený říjnový vítr. Tenká a vetchá deka před ním ani trochu nechránila; kdyby dívka nebyla k smrti unavená, až do rána by nezamhouřila oka. Starý šrám na krku ji příšerně bolel – neklamná předzvěst deště. Starý a děsivý šrám... Moc děsivý...

Zase cesta. Proklatě! A to věčně „...než nás dožene Liják...“, v nejrůznějších obměnách opakované bez výjimky všemi členy cirkusového souboru.

Ano, zdejší Liják si skutečně zasloužil jmenovat se právě takto – s velkým počátečním písmenem. Nebyl to žádný deštiček, který by si jenom tak začal kapat; doopravdy je doháněl. Pochmurná a temná nebeská armáda se kvapem blížila od východu; na obzoru se svíjela černá mračna, jako kdyby tam v dálce planuly nevídané požáry. Lidé však měli sklon popisovat vše, co se týkalo vražedných lijáků, těmi nejobyčejnějšími výrazy; jako by je to snad mohlo uchránit před nemilosrdnou smrtí řinoucí se z oblohy!

Tentokrát tato slova pronesl Kicum, starý klaun, který trávil každou volnou chvíli ve společnosti flašky. Jeho ruce se už klepaly a z úst mu táhlo jakýmsi alchymistickým sajrajtem, a to i v těch vzácných chvílích, kdy byl nějakou náhodou střízlivý. Na pódium nikdy nevycházel bez „malého ločku pro štěstí“. Objem tohoto „ločku“ kolísal od jednoho džbánku až po celou láhev silného trpaslického „Kamenného žáru“.

Schoulila se v marné snaze zachovat si alespoň poslední zbyteček tepla. Konec spaní, za chvíli ji někdo z lůžka vyžene. Vůz se zastaví nejdéle na několik minut, aby si lidé mohli nabrat vodu ze studny u silnice; brzy se zase rozjede a povleče se dál opuštěnou, všemi bohy zapomenutou lesnatou divočinou, nazývanou Sobolí pustina. Oddělovala slavné město Chvalin od neméně slavného města Ostrag.

„...hlavně to stihnout, než nás dožene Liják...“

Na noc se nezastavovali. Ve vzácných chvílích odpočinku nerozdělávali oheň. Jídlo si vařili na malých kamnech, která v zájmu bezpečnosti vynášeli z vozu ven.

Protože pokud je Liják zastihne na cestě, udělají lépe, když si ještě před dopadem prvních kapek sami podřežou žíly.

Dívka nečekala na šfouchanec do boku; odhodila deku a protáhla se – lehce a graciózně, jako divoká kočka. To ostatně nebylo příliš daleko od pravdy. Díky zašpičatělým ouškům se skutečně do jisté míry podobala kočce – ovšemže právě divoké.

Gagáta pocházela z danuských kmenů. Přesněji řečeno jméno Gagáta dostala od lidí pro své neobvyklé černočerné vlasy, černější než havraní křídla; jak se však jmenovala doopravdy, nikoho ani v nejmenším nezajímalo.

„Aha, tak ty už ses probrala...“ Kicum seděl na ošuntělé truhličce s rekvizitami a pil horký čaj z popraskaného kostěného hrnku. Vozem to nemilosrdně házelo ze strany na stranu, ale starému klaunovi se neznámo jak dařilo nevytlít ani kapičku.

Bohové! Kicum pije zrána čaj!

„Dej se do práce, ty náš malý ušounku! Vidíš, kotle jsou špinavé, od večera je nikdo neumyl. A vodu místo tebe – sem i k panu Onfimovi – natahal Tróša. Bylo by od tebe pěkné, kdybys už tomu klučinovi dala. Na znamení díků...“

Dívka (žádný člověk by jí nehádal více než čtrnáct let; o tom, kolik jí mohlo být podle počítání bohaprázdných Danu, by se nikdo věřící ve Spasitele, Pravého boha, vůbec nenamáhal uvažovat) se posadila na bobek a prstíky si roztáhla záhyby příliš širokých kalhot, aby jí nepřekážely. Uštěpačně se k němu obrátila:

„Piješ čaj! Znamená to snad, že ti soudek trpajedu konečně ukázal dno, ó, velevážený Kicume, nechť ti tvé bělostné líčidlo na pódiu nikdy neopadá?“ Gagáta se obratně vyhnula rozedranému střevíci, kterým se jí stařík pokusil trefit do hlavy, a vyplázla na klauna jazyk.

Kicum s ní zacházel nejlépe ze všech cirkusáků. Snad kromě Tróši, jenomže ten byl téměř stejný vyvrhel jako ona.

Střevíc se odrazil od plachty a svůj let ukončil tím, že bacil do hlavy zmíněného Tróšu, mladíka, kterého si pánové Onfim a Onfim vybrali do svého cirkusu pro záviděníhodné zdraví, od přírody obrovskou sílu a neméně obrovskou přitroublost, okořeněnou důvěřivostí. Těžké železné koule spojené řetězem se v jeho rukou zdály být lehké jako pířka. Tróša je vyhazoval vysoko do vzduchu, chytal je, točil jimi a přehazoval si je z ruky do ruky – to vše za doprovodu achání, vzdychání a obdivných pohledů znuděných ženušek kupců, které jejich nerozumní manželé vzali na jarmark do Chvalinu, Ostragu či Ježelynu. Téměř každé vystou-

pení končilo tím, že pan Onfim První bral Tróšu za ruku a kamsi ho odváděl; majitel cirkusu se pak vždycky vracel navýsost spokojený. Zato mladík se pokaždé objevil až následujícího rána a v odpověď na všechny lačné dotazy Tukka a Tokka, bratří akrobatů, pouze rozpačitě krčil rameny: „Ále, celou noc na mně hopsala, kráva jedna pitomá... Kdybych si tak místo toho mohl pár minut točit s koulema. Uspoko... co? Kdepak, takováhle slova já neznám, pane Tukku, to mi račte prominout... Jenom jsem utahanej, to je všechno. Zase mě nenechali se pořádně vyspat. Jako vždycky...“

„Au!“ Disciplinovaný Tróša okamžitě otevřel oči. „Pardon, pane Kicume... Už vstávám, pane Kicume...“

„Mám vám pomoci trochu se probrat, pane Kicume?“ navázala Gagáta, mistrovsky napodobující mladíkův hlas.

„Pitomě!“ začal se rozčilovat klaun, ale vtom si všiml dívky, která se již skláněla nad kotlíky. „Zatraceně, Gagáto, ty jedna toulavá kočko, to jsi byla zase ty! Kolikrát se ještě nechám nachytat na tenhle tvůj hloupý fórek?!“

Danu si odfrkla.

Mohla si to dovolit – dokud se ještě neprobudil pan Onfim, bratří akrobati a ostatní obyvatelé obou cirkusových vozů. Jenomže potom promluví karabáč. Pokud nebude poslouchat, samozřejmě.

Gagáta se sklonila ještě níž.

Vrstva přiškvařeného tuku a kotelního kamene se smývá zatraceně těžko, obzvláště má-li někdo po ruce jen něco písku a ledovou vodu. Ať na tom byl cirkus sebehůž, pan Onfim První a bratří akrobati – majitelovi pochlebovači a donašeči – se v jídle nikterak neomezovali. Po bohaté krmi se ovšem pan Onfim chápal karabáče a vlastnoručně se staral o to, aby akrobati zbytečně nesádelnatěli. Oba bratři únavná cvičení trpně snášeli; až na nějaké to občasně bolestné zakňučení.

„Ahoj, Tróšo!“

„Jejda, ahoj, Gagátko...“ Zrudl a vmžiku se podobal polodivokému jižanovi se sluncem osmahlou tváří, jací se živí rybolovem na poledních březích Vnitřních ostrovů.

Působilo to téměř komicky. Mladík, kterého na jarmarcích skoro každý den strkali do postele k nějaké mladé kupcové, nebo dokonce i ke znuděné urozené milostpaní, se před Gagátou neskutečně ostýchal a upadal do rozpaků. Vypadalo to, že jeho prosté srdce navěky lapila černovlasá danuská dívčina se zašpičatělými ušima, příslušnice odpor- né a mrzké rasy Nelidí, jak ji charakterizovali uznávaní páni bohoslovci z Melynu, hlavního města Říše.

„Díky, žes donesl vodu.“

Začínat den takovouto nepříjemnou činností není nic moc, ale co se dá dělat. Nikdo nemůže s jistotou říci, co rozohněvá nebo nerozhněvá pana Onfima Prvního. Někdy ho čistota nádobí vůbec nezajímá a jindy zas kvůli tomu začíná hystericky řvát a vyvádět – vždycky to pak končí ránou nebo přímo výpraskem.

Tróša se chystal odpovědět, ale místo toho jen upadl do ještě větších rozpaků, a tak pouze mávl rukou. „To nic... to já vždycky...“

„Hej, vy tam, už jste vzhůru, holoto líná?“ houkl z kozlíku Nodlik, který během druhé poloviny noci zastával funkci vozky. On a jeho manželka Evelína byli ve skutečnosti žongléři; bez přestání si navzájem nasazovali parohy, hádali se a prali. Kdykoli však šlo o nadávky a posměšky na Gagátinu adresu, rychle nacházeli společnou řeč.

„Kolik jsme toho za noc ujeli, Nodliku? Zahod' opratě, mám tady čaj,“ ozval se Kicum. „Studená cesta mění srdce i duši v led – je načase se malinko zahřát!“

Gagáta nikdy nedokázala pochopit, jak je možné, že se Kicum ke všem chová úplně stejně – k ní, k Tróšovi i k Nodlikovi s Evelínou, kteří nacházeli zvrhlé potěšení v tom, když mohli danuské dívce dělat všelijaké naschvály.

„Čaj? Vážně jsi řekl čaj, ó největší z komiků?“ zvolal Nodlik. „Sem s tou špinavou kočkou! Gagáto! Hni sebou, nebo to od nás zase pěkně schytáš!“

To „od nás“ Nodlik neřekl náhodou. Evelína si nikdy nenechala ujít příležitost zúčastnit se surového trestání.

„Nech ji být, Nodliku. Zrovna drhne kotle.“

„Aha... Jasně, to je pro ten danuský neřád ta nejlepší práce. Tak ať sem jde Tróša.“

„Ano, ano, hned, pane Nodliku,“ pospíšil si silák s odpovědí.

Nodlik mu hodil opratě (přičemž jedním koncem šikovně trefil Tróšu do oka) a přešel z kozlíku do vozu. Byl vysoký – ale celý jaksi neforemný, kostnatý, polámaný, s protáhlým unylym obličejem, který nedokázala oživit ani vrstva líčidla. Žonglérovo čelo bylo poseté rudomodrými uhry; dlouhé řídké vlasy, strakaté šedinami, mu visely v mastných cancourech – a to bylo Nodlikovi podle lidského počítání teprve pětatřicet!

„M-m-my... už vstáváme?“ otázal se chraplavý hlas, který jako by snad ani nepatřil ženě. „Hej, děvko, máš už hotovou snídani?“

Děvka bylo Evelínino nejlaskavější oslovení pro Gagátu.

„Čistí kotle, má milá,“ považoval za nutné podotknout Kicum.

„Ty seš ale vůl... To jsi ji musel poslat dělat zrovna tohle? Doufám ale, že jí Onfim nařeže tak jako tak – aby byla nějaká zábava...“

Evelína se pomalu vyhrabala zpod dvou příkrývek. Na rozdíl od Gagáty, která se musela spokojit s jakýmsi starým plesnivým hadrem, měli všichni ostatní, Tróšu nevyjímaje, normální deky. Páni Onfimové si dobře uvědomovali, že od nachlazeného cirkusáka nelze očekávat žádné velké výkony. Avšak nikoho – dokonce ani prostoduchého Tróšu – nezapadlo, že by se mohl podělit o teplo s nelidskou Danu. V tomto ohledu se mladý silák ničím nelišil od všech ostatních.

V Gagátině tváři to zacukalo.

Jsou to jen špinavá prasata. Špinavá, opilá a nadržená prasata. Prase může povalit Danu do bláta, ale pravý Danu proti němu nikdy neobráť svůj hněv. Upřímně řečeno, tento citát z A'tańń-ěěůý Ákhimm, v primitivním lidském písmu Tan-eu-Achim, tedy ze Šesti královských knih, Gagátu v poslední době jaksi přestával utěšovat.

Teď už bylo celé osazenstvo prvního vozu pohromadě. Kicum, Nodlik, Evelína, Gagáta i Tróša, usazený na kozlíku. Vzadu se vlekl druhý vůz jejich cirkusu, podstatně větší a přepychovější. Plachta, jež ho kryla, byla nová a pevná, bez jediné trhliny. Jeli v něm pan Onfim První, zaklínač hadů Jeremej, bratři akrobati a Taňša – Smrtící panna, jak ji pokřtili jarmareční křiklouni. Samotný pan Onfim První, jak se na správného cirkusového principála sluší a patří, se zabýval vybíráním peněz a výplatou mezd. Onfim Druhý setrval v Ježelynu, odkud s pomocí poštovních zaklínadel posílal nevlastnímu bratrovi zprávy, kde a kdy bude nejvýhodnější uspořádat další vystoupení.

Seznam artistů cirkusu Onfim&Onfim končil Gagátou. Byla pro cirkus vším: služebnou, myčkou nádobí, švadlenou, kuchařkou, tanečnicí, hudebnicí, akrobatkou, živou panenkou, kterou Kicum pro potěchu veleváženého publika mlátil atrapou kyje do hlavy i jiných částí těla, i živým terčem při vystoupeních Smrtící panny. Netřeba říkat, že na mzdu neměla nárok. Hubený krk Danu svíral očarovaný obojek, nedbale odliť z nekvalitního železa. Byla otrokyní bez práva na vykoupení.

„Dělejte, dělejte, musíme se pomodlit,“ popoháněl ostatní zbožný Nodlik. „A ty, proklatá Danu, koukej sklopit oči. Nemáš co zírat, jak se poctiví lidé vroucně modlí k našemu Spasiteli...“

Pravý bůh. Ten, který odevzdal do rukou svého vyvoleného národa všechnu zemi od nejkrajnějšího východu po nejkrajnější západ, sežehl jeho nepřátele na popel, zpevnil hradby jeho měst a učinil jeho zbraně neporažitelnými. A který nad ním neúnavně, den za dnem, drží ochrannou ruku.

Všichni v cirkusovém voze – s výjimkou Gagáty – se přidali k Nodlikově modlitbě. Církev zakazovala Danu křest i svaté přijímání. Měli právo existovat buďto jako pokorení nepřátelé, čili otroci, anebo jako nepřátelé dosud nepokorení, což byl samozřejmě pouze dočasný stav.

Gagáta se mimoděk zaposlouchala do monotónně odříkávajících hlasů.

„...a nedovol zlu, by přišlo...“

„Bože, zbav nás...“

Pořád jedno a totéž. Gagáta už tuto ranní modlitbu znala nazpaměť. Huhňavými hlasy ji opakovali duchovní ve sběrném otrockém táboře, kam byli odváděni právě lapení Danu; duchovním odpovídaly vychlastané hlasy strážných; omílali je i dozorcí v zařízení pro ty, kteří se odmítali smířit s otrockým obojkem; mumlali si je pod nos tlustí překupníci, když škemrali alespoň o špetku úspěchu – čili o další zdárný podvod; prskaly je hospodyně, přicházející, aby si vybraly služebné a zároveň milenky pro své manžely, protože Danu samozřejmě nejsou ženy, nýbrž jen nádoby pro uspokojování nízkých mužských potřeb.

Gagáta naslouchala modlitbě. Velká, vskutku velká musí být moc tohoto nového boha, když svěřil hunnusům strašnou a nepřemožitelnou bojovou magii! Když na územích odjakživa patřících Danu, elfům, trpaslíkům, orkům, trolům, koboldům, púlcíkům, chedům, gurrům, garidům a mnoha dalším rasám pomohl vytvořit bezútešnou Říši, noční můru a postrach všech Nelidí, nenasytného netvora, požírajícího srdce a játra svých nepřátel a říhajícího legiemi, jež postupují stále dál a dál, až k oceánským břehům! Místo vznešených labutích lodí elfů a Danu, zvyklých hnát se zvlněnými dálavami, teď moře rozdírají příděl válečných galér, opatřené klouny a okované červenou mědí. A Episkopát se ze všech sil snaží, přičemž se řídí odvěkým pravidlem „Rozděl a panuj“. Volní, pro Říši užitečný národ nepřekonatelných válečníků, byli oficiálně připuštěni ke svatému přijímání. Pokorení púlcíci se zase podle duchovních vydali na „cestu osvětlení“; jejich městečka a vesničky sice musejí odvádět vysoké církevní a řádové daně i říšské desátky, ale jinak jsou víceméně nechávány na pokoji.

Církevní hodnostáři a mágové umožnili jakžtakž obchodovat trpaslíkům, zahnaným hluboko pod zem, zatímco orkům, trolům a goblinům dovolili vykonávat alespoň podřadné práce. Říšských trhů se již smějí účastnit i pochmurné karavany koboldů.

Zato mrzcí Danu a elfové zůstávají mimo zákon. A stejně tak chedové, gurrové a garidové, odmítnuvší kapitulovat. Posledně jmenovaní však jen stěží chápou, co se doopravdy děje – jsou to jen zabijáci a divo-

cí krvežíznivci, které nemilosrdně hubili ještě samotní Danu, původní vládcové lesů...

Třebaže Gagáta přebývala ztracena v myšlenkách, její ruce po celou dobu mechanicky drhly železné útroby kotlů.

„Tak co, už jsi skončila?“ Evelína si pedanticky prohlédla kov vyleštěný tak, že se blýskal a třpytil přímo k neuvěření. „Tak a teď se podíváme...“

„Hej, vy tam vepředu!“ křikl kdosi ze zadního vozu.

Gagáta zvedla hlavu.

Obrovský vůz pana Onfima Prvního táhlo hned šest koní, zapřažených ve třech párech za sebou. Na kozlíku trůnil Jeremej, zaklínač hadů; přesněji řečeno v danou chvíli ani tak netrůnil, jako spíše poskakoval a mával rukama.

„Hej! Vy tam! Vepředu!“ zaječel znovu. „Už jste se pomodlili? Ptá se pan Onfim! A ještě něco! Pan Onfim chce, aby za ním ihned přišla ta Danúúú!“

„No jo, pomodlili, pomodlili,“ zabručel Nodlik.

V kalném pohledu, který Kicum věnoval Gagátě, se mihlo něco jako soucit.

Principál kočovného cirkusu měl dnes tu smůlu, že se probudil příliš brzy. Obvykle neotvíral oči před polednem. Pak se pomodlil a začal se věnovat práci. Jeho časně probuzení znamenalo nepříjemnosti pro všechny artistry bez výjimky, dokonce i pro bratry akrobaty; v relativním bezpečí byla snad jediné Smrtící panna, která panu Onfimovi Prvnímu každý večer nadšeně zahřívala postel.

Tady, uprostřed Sobolí pustiny, navíc s vražedným Lijákem za zády, by vyhození z vozu znamenalo jistou smrt. Pan Onfim se navíc už bez tak nacházel v mizerném rozpoložení, neboť musel dobrou čtvrtinu peněz vydělaných cirkusem během této sezony vyplatit ostragskému mágovi, jenž očaroval koně kouzlem neúnavnosti.

Danuská dívka vyklouzla z vozu střelhitě jako lasička. Každický její pohyb oplýval nelidskou pružností a ladností; vypadalo to, že neběží, ale proudí jako potůček.

Troša se otočil a vyprovodil Gagátu dlouhým pohledem, načež si s povzdechem potichounku mlaskl.

„Ha, ta děvka to teď pěkně schytá!“ zahihňala se Evelína. „Ale jak to mám chápat – to teď zůstaneme bez snídaně?“

„To přežiješ,“ prohodil Kicum nevzrušeně. Klaun, ač to bylo neuvěřitelné, ještě pořád neměl v ruce neodmyslitelnou láhev. Budto mu vážně došly zásoby alkoholu, nebo se mu ve snu zjevil samotný svatý Suchoúst, jenž nenávidí všechny pijáky.

Evelína zkrřivila rty, ale neřekla nic. Starého klauna se s Nodlikovou pomocí pokusila šikanovat jen jednou – kdysi dávno, když se ještě domnívala, že bude snadnou obětí. Žonglér pak celý týden úpěl na lůžku, zatímco Evelína se musela pořádně praštit přes kapsu, aby si od čarodějky-kosmetičky nechala napravit zjevnou asymetrii ve tváři. Od té doby oba nechávali Kicuma na pokoji.

Teď si svůj hněv pohotově vybila na Nodlikovi. Ten vtáhl hlavu mezi ramena a poslušně se pustil do kuchtění.

* * *

Gagáta se obratně vyhnula karabáči, který jí zasvištěl těsně kolem ucha. Zaklínač hadů rozčarovaně zahromoval.

„Dobré ráno, pane Jeremeji,“ zazpívala dívka medovým hláskem; přímo v běhu se jí podařilo udělat pukrle. Chytila se postranice vozu a vmžiku se ocitla uvnitř.

Ve voze pana Onfima bylo teplo. Stála zde hned dvoje malá kamna, jedna z nich obložená kameny. V obou však už hořel oheň. Vedle kamen se mačkali bratři akrobati, které vývoj událostí zjevně vyvedl z míry. Tukk i Tokk měli tváře celé umouněné od sazí.

Pan Onfim ležel na truhle-pokladně, zastlané hned čtyřmi vrstvami dek. Kolem něho pobíhala Taňša, Smrtící panna, a nosila mu misky plné horkých pokrmů.

Ano, to bylo vskutku něco nevídaného. Pan Onfim rozkázal své milence, aby mu vařila! Obvykle to měla na starosti danuská otrokyně; dnes se tedy muselo stát něco mimořádného.

Majitel cirkusu se nikdy příliš neobtěžoval zdvořilostmi či jen obyčejným zdravením. Dokonce i s Taňšou zpravidla rozmlouval asi takto: „Připravena? Tak jak dlouho mám ještě čekat? Vyhrň si sukni a ohni se! A vy se otočte, dobytci...“

„Projíždíme kolem zbytků Drungského lesa,“ zasyčel na Gagátu. „Uděláme si zastávku. A projdeme se. Spolu, jen my dva. Sbal si fidlátka. A nenuť mě čekat! Nebo...“

„Ano, majiteli Onfime.“ Danu se hluboce uklonila.

Špinavá prasata. Drungský les! Západní hranice zemí Danu... poslední bašta. Věděla jsem, že se nám ocitne v cestě... Volal mě, poznal mě na vzdálenost desítek mil – jenom si nedokázal všimnout obojku na mém krku... Velcí bohové, vypadá to, že se Onfim docela vyzná v historii! A já se budu muset znovu dívat, jak nohy bídného hunnuse poskvřňují posvátnou půdu mých praotců!

Nemohla s tím však udělat vůbec nic. Mágové, kteří očarovali její obojek, byli navýsost schopní.

Onfim odhodil příkrývky. V tmavozelené lovecké vestě, vysokých holínkách a se zakřivenou šavlí u pasu se ani v nejmenším nepodobal majiteli kočovného cirkusu, jenž má na krku už šestý křížek – muži s pořádným bříškem a velkému milovníkovi piva a žen, jak lidských, tak nelidských. Naducané tváře kamsi zmizely a v doposud kalných očích znenáhla zaplály skutečné, živé ohně. A to se nestávalo ani v nejšťastnějších chvílích jeho života, když počítal vydělané peníze!

„Já čekám,“ připomněl chladně.

Gagáta se mlčky uklonila.

„Jeremeji, zastav!“ zavelel Onfim.

Bratři akrobati se na Danu dívali zlýma krysíma očkama.

Doběhnout k přednímu vozu, popadnout teplý plášť – jedinou věc, která jí byla ponechána –, a natáhnout si vysoké cestovní boty bylo záležitostí necelé minuty. Vozy zaskřípaly a strnuly; Kicum zůstal s otevřenými ústy zírat na principála.

„Pane... Pane Onfime!“ Klaun samým strachem chraptěl a šlapal si na jazyk. „Lijáky... Pane Onfime...“

Když na pánových tenkých rtech zahlédla úsměv, Gagáta zavravorala a málem se svalila na zem.

„Všechno je v nejlepším pořádku, Kicume. Všechno jsem vzal v úva-
hu. Počkejte tu na nás... Vrátime se brzy, nejpозději večer. A aby některé horké hlavy nenapadlo zdrhnout i s vozy a penězi, sešlu na koně zakletí Okovů.“

Zvedl ruku. Gagáta na jeho prsteníku spatřila laciný bronzový prstýnek s drahokamem smaragdové barvy. Onfim si pod nos zamumlal magické heslo a drahokam náhle zahořel a zmizel v oslnivě zeleném plamenu. Na prstenu po něm zůstala jen prázdná dutinka.

Všem na okamžik zalehlo v uších.

„Až se vrátím, doufám, že můj vůz bude řádně vytopený a večere přichystaná,“ nařizoval Onfim nepříjemným hlasem. „A teď sebou hni, Danu! Nastal čas, aby ses mi odvděčila za mou dobrotu!“

Gagáta mlčky vykročila.

Překvapil jsi mě, Onfime. Nikdy by mě nenapadlo, že víš o našem Lese. A už vůbec bych si nepomyslela, že do něho budeš chtít osobně nahlédnout. Ale úplně nejdůležitější je něco jiného – co v Drungském lese potřebuješ? Vaši mágové ho přece procesali křížem krážem. A obyčejných lidí tam také byla spousta – hledali zlato Danu, hlupáci... Jenomže ty nevyypadáš jako hlupák, Onfime. Jsi špinavé,

kruté, chlípné a bezectné prase, Onfime; jsi hunnus – ale navzdory tomu nejsi hloupý. Proč tedy míříš do našeho Lesa?

Stromy podél silnice byly obyčejné, lidské. Odpadní stromy, jak jim říkali praví Danu. Drobné, nedomrlé, ztýrané hnilobou a mšicemi a tu a tam omotané sítěmi bourců. Jejich nenávistné pohledy se vpíjely do Gagátiných zad; ústa bez jazyků se otevírala a chrlila proudy špinavých a odporných nadávek, které neslyšel nikdo kromě ní samotné. Ve srovnání s tím, jaké výrazy stromy používaly, by přání, aby byla znásilněna a uškrcena vlastním otcem, působilo jako vytříbená zdvořilost.

Kousek dál od silnice již byl les čistší. Nedivila se tomu – stromy kolem cesty vstřebávaly všechnu zlobu projíždějících, veškeré jejich hoře i rozčarování, a kvůli tomu churavěly a chřadly; neumíraly však, a dokonce se množily. Nekonečnost prožívaných muk pouze umocňovala jejich nenávisť.

Větve se pokusily chytit Gagátu za vlasy a vyškrábat jí oči; hned jí však pustily, když po nich Onfim švihl tenkou kostěnou hůlkou. Dotkl se přitom i dívky, a ta měla pocit, jako by se jí do mysli na okamžik zabodla ledová jehlička. Nažloutlá hůlka byla zjevně očarována jakýmsi kouzlem – a ne právě nejslabším.

„Co stojíš? Běž dál, ušoune!“

Prodírali se vybledlými křovinami. Každíčký list, každíčké stéblo trávy zde vypadaly jako zaprášené; jenomže kde by se tady vzal prach? Lípy a javory sousedily s borovicemi, habry a jedlemi – byl to výsledek magického chaosu z let Války s Danu, o níž lidští minstrelové zpívají na každém jarmarku, na každém tržišti i v každém zájezdním hostinci.

Zato zbylí Danu se na ni ze všech sil snaží zapomenout.

„Kam mám jít, pane Onfime?“ Ještě jeden ubohý pokus o sebeobranu. Ne majiteli, ale jen pane – obyčejné zdvořilé oslovení...

„Nepředstírej, že to nevíš, ušoune. Veď mě do Drungu! Až do jeho nitra! Cítíš ho, vím to. Tak jdi!“

Gagáta se rychle uklonila. Na okamžik zavřela oči a zapomněla na všechny nemocné a zlostiné stromy, na tu žalostnou napodobeninu lesa, která jí nyní obklopovala. Smysly danuské dívky se natáhly dál, k nedalekým pahorkům, kde z tmavých ústí jeskyní dosud vytékají uspěchané, nezkalené potůčky, kde se na svazích stále tyčí Lhadáňůň Naástoňůň, Pravé stromy, kde je všecičko úplně jiné, dokonce i vzduch...

Tam, kde leží vlast Danu.

Les odpověděl okamžitě – jednolitým hukotem obrovských větví a něžným šelestěním nikdy nevadnoucího listoví (když Danu ustoupili,

Lhadáň Naástoň se naučily na zimu shazovat listí – naivní pokus o záchranu před hněvem hunnusů, jejichž zákon zní: „Vše neznámé zničit!“).

Onfim šel tři čtyři kroky za Gagátou. Pravou ruku měl položenou na jílci šavle, v levici svíral kostěnou hůlku. Že by slyšel příběhy o drungských příšerách, zrozených ze zbytků zlé magie, která se jako ohnivá metla přehnal baštou starodávneho lidu?

Gagáta o tom nic určitého nevěděla, ale doufala, že jí její krev – danuská krev – spolehlivě ochrání. V minulosti jí už nejednou pomohla.

Pomalou, pomaloučku se zmrzačený lidský les dával na ústup. Mezi pyřem a bodláčím se mihla drobná a chundelatá Ssořtti, podobná košťátku, na větvích obyčejného mladého dubu se začervenal krajkový věneček Dočöňňi a hle, tady je první keř světle modrého Aúozýňň – to znamená, že už jsou téměř u cíle.

Zdravím tě, Drungu. Lidské hrdlo není schopno sdělit souzvuk tvého skutečného jména: Ďadřřöüňň' gót. Dokonce ani primitivní Dadrrountgot (třebaže nemá téměř nic společného s tvým pravým pojmenováním) je pro ně příliš složitý. Drung! To je jméno dobré leda pro psa nebo pro plemenného býka...

Konečně, tady začínáš, Ďadřřöüňň' góte. Vstupuji na tvou půdu a krk mi svírá zlé lidské železo. Očarované železo. Jsem proti němu bezmocná. Mohla jsem zemřít, ale byl mi odkázán život a spolu s ním pomsta. To proto vedu tohoto špinavého hunnuse, jehož dech je smrdutější než puch rozkládající se mrtvolky, do tvého nitra. Odpusť mi to, Velký lese, odpusť své lehkomyšlné vnučce, že příliš dlouho jen zpívala a tančila... Nyní však pyká za svou bezstarostnost, pyká za všechny Danu.

„Jsme na hranici Drungu, majiteli Onfime.“

„Snaž se, ušoune, a možná dnešek přežiješ bez výprasku. Tak dělej – veď mě dál! Veď a nepokoušej moji trpělivost!“

Jestliže Onfima udivil pohled, který se mu naskytl, nedal to najevo.

Vstoupili do Drungu. Zmizely pokřivené a polámané kmeny, zmizely nezuživé listy ohlodané škůdci. Nad hlavami jim teď šelestil zelený baldachýn a k uším doléhal ptačí zpěv. Měkká voňavá tráva (a to už byl říjen!) jim sahala až ke kolenům; byla to pravá Ōeňdartoňň, jejíž léčivá moc se dokázala vypořádat s jakýmkoli alchymistickým jedem. Stromy se stávaly čím dál vyššími, jejich větve se proplétaly, ale dole, u mohutných kořenů, obklopených mladičkým podrostem, se nešerilo – další div Lesa Danu.

To je zoláštní... Les je naživu. Ďadřřöüňň' gót žije, žije navzdory tomu, že se veškerá danuská magie zhroutila, navzdory tomu, že jeho děti byly buď pobity, nebo rozehnány do všech koutů světa... Něco tě chrání, Velký lese, něco tě obrňuje před úplnou záhubou... Ale co přesně – to je otázka...

„Běž, Danu, běž. Doved' mě až do samého srdce Drungu,“ zopakoval za jejími zády pan Onfim.

Vždyť se vůbec nebojím... Ale ani trošičku!

Znenadání se jim pod nohama objevila stezka. Vydali se po ní; jako had se vinula lesem, obratně se vyhýbala nahnědlým kmenům obřích Řraudtogówů, nořila se pod větve Řúsmařlowů, svěšené až téměř k zemi, jejichž nádherné zlatozelené listy tvrdohlavě vzdorovaly sychravému podzimu, a vedla je kolem dalších zázraků Velkého lesa, dalších a dalších...

Kdysi i ta nejkratší cesta napříč Ďadřřoúňt' gótem trvala přinejmenším týden. Potom ho však Chvalinská silnice v podstatě rozřtala na dvě poloviny – jako seknutí nepřátelského meče. Část rozkládající se na jih od silnice zničili mágové z Rudého Arku a obyvatelé přelidněného okolí Ježelynu, hledající si nové domovy. Severní polovina se ocitla za hranicemi panství Řádu Nerg, avšak Bezbarví se rozhodli nevykořeňovat poslední dědictví bezbožných Danu; možná za to mohla jejich pověstná lhostejnost vůči okolnímu světu, a možná něco úplně jiného. Okraje Velkého lesa postupně samy hynuly; bohobojní vládcové okolních panství, navíc ponoukaní Episkopátem, sem totiž posílali jednu dřevorubeckou výpravu za druhou. Drung by měl správně už dávno úplně zmizet... Avšak poté, co jako zraněný válečník ustoupil až na nejzazší mez (nyní již cesta napříč netrvala ani den), se Les zapřel a nějakým zázrakem se udržel. Začaly o něm kolovat děsivé pověsti. Gagáta věděla, že téměř všechny tyto legendy se zakládají na pravdě. Ne nadarmo si s sebou Onfim vzal očarovanou hůlku...

Stezka se vyhnula obrovitému kmenu prastarého Řaggäcmä a prudce se vnořila do šeré úžlabiny. Gagáta se téměř neznatelně pousmála, ale nezpomalila; nedala na sobě znát vůbec nic.

V Ďadřřoúňt' gótu nebyly žádné úžlabiny. Nebyly zde jámy, prohlubně, výmoly ani nic podobného. Ladné pahorky porostlé hustým lesem a ovinuté modravými stuhami potůčků – takový byl skutečný Drung. A úžlabina, která se jim ocitla v cestě, mohla znamenat jen jedno.

„Dcero Danu, zůstáváme věrní svým dávným přísahám. Síla lesů je připravena ti sloužit.“

„Vy... Co jste zač?“

„Patříme k Prastarým silám tohoto světa, ó, dcero Danu! Naším otcem je hněv Lesa a naši matkou jeho bolest. Jsme zrození, abychom bojovali. Hunnus, který jde za tebou...“

„Mám na krku obojek zapečetěný jeho jménem. Když ho zabijete, už se tohoto cejchu nikdy nezbavím... Ale je mi to jedno! A nechť Černá matka posílí vaši moc!“

„Ať tedy hunnus vstoupí do našeho doupěte. Mimo ně jsme bezmocní. Magie Řádu Nerg je příliš silná.“

Gagáta obešla mohutný kmen... a téměř okamžitě pocítila, jak Onfim strnul, jak se mu napnuly svaly. Neotočila se – stále ladnými kroky vklouzla do nazelenalého přítmi zarostlé úžlabiny s příkrými svahy.

Onfim ji nenásledoval.

„Zpátky, bestie ušatá!!!“

Poslušně se zastavila, otočila se a upřela na něj nevinné oči.

„Tahle cesta...“

„...vede do pasti.“ Onfim se křivě pousmál; ruka, v níž svíral hůlku, se mu viditelně chvěla. „Copak to ty, čistokrevná Danu, necítíš?“

S Onfimmem se odehrála zřetelná změna. Jako by z něho spadla stará maska. Ruka mu spočívala na jílci šavle a nohy měl maličko napnuté; jeho postoj se vlastně zdál být docela obyčejným – bylo to však opravdu jen zdání.

Gagáta musela zapojit veškeré své sebeovládání, aby překvapením nevykřikla. Onfim zaujímal úvodní postoj klasického šermířského stylu „Sedm zelených draků letících nad mořem“, při němž se obvykle používal zakřivený meč Tzú! Jenomže odkud ho může znát stárnoucí princípál kočovného cirkusu?

„Necítím žádné nebezpečí, majiteli Onfime.“

„Pojď sem,“ vyzval ji příkře.

Železný obojek se znenáhla stal přímo nesnesitelně horkým. Dívka se chtě nechtě musela vrátit.

„A teď se dívej...“ Onfim zvedl hůlku a namířil hrot na ústí úžlabiny.

„Utíkejte, bratři! Utíkejte!!!“

Nevěděla, zda její nehlasné varování slyšeli. Nevěděla, zda ho uposlechli. Z konce hůlky vyšlehl rudý blesk a úžlabinu v mžiku zaplavily plameny.

Magie Řádu Ark. Vlastně na tom není nic divného. Ostrag je jejich panství.

„To by bylo.“ Onfim se zamračil. „Už můžeme jít.“ V jeho hlase teď znovu zaznívaly obvyklé tóny – hlas hrabivého a omezeného majitele ubohého kočovného cirkusu. „Zatraceně, musel jsem vyplýtvat zakletí... Pravý bože, stálo mě celých patnáct cechínů! Patnáct neošizených zlatých cechínů s vyraženým profilem samotného mocného císaře, nechť z vůle nebes žije navěky!“

Oheň nebouřil dlouho. Magické plameny zabíjejí velmi rychle.

Minuli zuhelnatělé svahy. Všude vládlo ticho.

Gagáta kráčela jako ve snách.

Onfim ovládá Silu! Není přece možné, aby mágové z Arku jenom tak rozprodávali bojovú zakletí! Nedostal bys ho od nich ani za sto padesát cechínů, natož za patnáct! Lžeš, Onfime! Sám jsi jedním ze stoupenců Řádu Ark! Jinak to ani nemůže být!

„Veď mě, ušoune.“ Muž za jejími zády se chraptavě rozesmál. „Veď mě a propříště se vystříhej podobných omylů. Já totiž s rozpoznáváním úkrytů těch vašich lesních démonů nemám potíže. Běž... Říkej mi, co cítíš. A nevynechej ani tu nejmenší drobnost!“

To se spíš svlíknu a lehnu si pod tebe, dobytku!

„Maličko ti zahřeji náhrdelník, ušouunku. To abych ti rozvázal jazýček.“ Zprudka a znenadání to začpělo spáleným masem.

Bolest donutila Gagátu, aby se vrhla kupředu – slepě a zoufale. Neválela se pod nohama člověka, neprosila ho o milost, pouze běžela tam, kam ji vedl instinkt. Vůle, zlost – to vše zmizelo. Po tvářích jí stékaly slzy, ale nevšímala si jich; všechny myšlenky zmizely, zmizely pod náporom všemocné bolesti. Zlá kouzla obojku dívce znemožňovala použít Sílu Danu; jediné, co teď mohla dělat, bylo hnát se lesem jako zraněná laň. Hnát se tou jedinou cestou, na jejímž konci čekala záchrana.

Les na ni cosi křičel, ale ona nerozuměla. Ó, kdyby tak neměla ten prokletý obojek! Klidně by snesla i mučení žhavým železem...

Bolest zmizela zčistajasna, během jediného okamžiku, kdy už Gagátiny oči málem vypadávaly z důlků. Nezrušil ji však Onfim (obojek nadále žil a zarputile se pokoušel drásat maso své oběti), ale něco jiného, něco tak mocného, že ve srovnání s tím vypadala veškerá magie čarodějů z Arku jako dětská hra. A toto něco upřelo svůj pohled na Gagátu.

„Zdravím tě, ó dcero Danu. Předpovězený čas konečně nadešel. Přišla jsi, abys dostala Ímmělstöřůůň.“ Gagátě se na okamžik zatmělo před očima. Zakryla si ústa dlaní, aby nebesa nezaslechla její příšerné rouhání.

Měla před sebou to, co hledala, když byla zajata. Poslední nadějí danuských kmenů.

Alé Velké síly, proč Ho za všechna ta léta žádný z jejich soukmenovců nenašel, nezískal Ho? Vždyť hned první věc, kterou Danu udělali, bylo, že prohledali zbytky Ďaďřřöůňt' gótu. Nejednou! A co čarodějové z lidských Řádů, kteří v posvátném lese nenechali kámen na kameni? Copak ani oni nic nenašli? Nic, vůbec nic?

„Zapravé – kdo je chtivý, ten nikdy nic nedostane; dokonce ani nechce-li to pro sebe, ale pro jiné. A zadruhé – Ímmělstöřůůň neroste rok ani dva. Je jen jediný podzimní týden v Roce dozrání, kdy ruka pátrače může sevřít Ímmělstöřůůň.“

Les odpovídal trpělivě – obrovský a klidný. Nebál se smrti, neznal strach a ve skutečnosti se ani příliš nestaral o dceru Danu, ubohý to střípeček kdysi mocného národa. Jak jinak by mohl odevzdat poklad své rasy právě teď, odevzdat ho dívčině s otrockým obojkem na krku, za jejímiž zády stál její ukrutný majitel?

Před Gagátou se tyčil strom, ztepilý a urostlý Aeřdúňňé; jeho pěticipé listy barvy roztaveného zlata téměř neslyšně švelily, připravené zahalit zemi do měkké zimní příkrývky a za cenu vlastní záhuby ji uchránit před promrznutím – po zhroutení magie Danu se zdejší zimy staly podstatně drsnějšími a krutějšími.

Aeřdúňňé byl na první pohled úplně obyčejný. I když... ne, úplně obyčejný ne. Ve stromě dřímala skrytá moc, hlubinná, niterná, jedna z těch, které rozhodně neodpovědí na zaklínání prvního potulného čaroděje, jenž prochází kolem. Nyní se tato moc probudila – nevšímal si pana Onfima Prvního, který strnul s hůlkou v ruce, ani železného očarovaného obojku na krku dívky, již se chystal věnovat to, co na něm vyrostlo, co ukryval ve svém kmenu. Strom nezajímalo, že se poklad ihned dostane do jiných rukou, do rukou hunnuse, jednoho z těch, kteří hyzdili magii prosycené tělo samotného Ďaďřöüňt'gótu. Strom pouze plnil své odvěké poslání.

Gagáta se chvěla po celém těle; veškeré danuské sebeovládání jí v tuto chvíli bylo k ničemu. Onfim, ten zatracený chytrák, to věděl, určitě to věděl! A všechno měl promyšlené do nejmenších detailů! S tímhle jistě počítal už ve chvíli, kdy ji kupoval...

Větve se pomalu skláněly k její tváři. To, o čem tolik snila, to, co se jí objevovalo před očima v horečnatých nočních viděních, samo mířilo do rukou... ovšem ne jejích. Obojek varovně zteplal. Dříve, než by stačila být jen pomyslet na nemožné, bolest by ji krutě sevřela a mrštila by jí na zem, k nohám... majitele.

Listoví se rozevěřelo. A před očima Danu a hunnuse se v celé své kráse objevil Ímmělstöřüň. Stačí jen natáhnout ruku, sevřít ho a jediným mávnutím naplněným silou, která dceři Danu ještě zbývala, rozseknout člověka stojícího za jejími zády od ramene až po pás! A pak servat oslabený obojek, zbavit se ho!

Gagáta nestačila ani zvednout ruku. Onfim dobře věděl, pro co sem jde. Rána do zátylku! A pak zasáhla dívčino padající tělo ještě jedna.

Země teď byla hrozně blízko, měla ji přímo před očima.

„Velmi dobře, Danu.“ Onfimův chraplavý hlas se nyní znatelně třásl. „Velmi dobře. Vstaň. Zvládli jsme to rychleji, než jsem čekal. A teď jdem. Musíme se vrátit. Hlavně abychom dojeli do města před Lijákem...“

„Zabij mě,“ poprosila ho tichounce, ležíc zcela nehybně. „Zabij mě, už mne přece nepotřebuješ...“

Kdysi si dívka myslela, že jakmile padne do zajetí, okamžitě umře. Potom si představovala, že zemře, až ji povlečou k lavici, aby ji zbičovali. A potom – potom ještě zůstávala naděje, že zhyne po zjištění, že Ímmělstörüñ padl do rukou lidí. Nyní však, poté, co sama dovedla člověka k nejmocnější zbrani své rasy, zjistila, že i tato naděje byla planá.

„Zabít tě?“ Onfimovy tváře těžkly, sesouvaly se, nabývaly na objemu. Jestřábí nos se měnil v bez tvarou hroudu, na niž byla zvyklá; pod očima, ze kterých se náhle vytratila všechna barva, se zvolna nafukovaly váčky zbrzděné vráskami. „Tak to ani náhodou, ušoune. Rád se dívám, jak se svíjíš. Dělá mi dobře vědomí, jak se užíráš tím, že mám ten váš vychvalovaný Immelstorn přímo tady, zavinutý v rohoži.“

Immelstorn! Velcí bohové – jak je to slovo hrubé a prostinké zároveň! Ostatně co jiného bych měla čekat od hunnuse...

„Proto tě nezabiju, ani v to nedoufej, kočko. Vstávej a půjdeme – dokud jsem se nezačal zlobit. Dohání nás Liják, musíme spěchat. Tak vstávej!“

A dívka vstala. Bez vůle, jako pouhá loutka, celá roztřesená po tom všem, co právě prožila.

Škvíra ve větvích mohutného stromu se již pomalu uzavírala. A eřdůňně splnil svou povinnost – předal dceři Danu Ímmělstörüñ. Nyní v sobě nechá v klidu a beze spěchu dozrát nový. A až nastane správný čas, i on si najde svého majitele.

Člověk a mladičká Danu se zašpičatělými oušky vyrazili k silnici.

* * *

„Koukněte se, už jsou zpátky!“ Tróša jako první postřehl vracejícího se majitele cirkusu a Gagátu. Pan Onfim První měl přes rameno přehozený jakýsi podlouhlý balík. Copak v lese asi našel?

„Tak co, odpočinuli jste si?“ zeptal se pan Onfim nevlídně. „Jedeme.“

Vzápětí se mimoděk ohlédl přes rameno na východ, kde již celý obzor halila zlověstná černá mračna.

Blížil se odtud Liják a spolu s ním obvyklá podzimní pohroma. A běda tomu, koho dostihne v divočině, bez pevné střechy nad hlavou.

Kočovný cirkus se znovu vydal na cestu.

Kapitola druhá

Mágové, čarodějové, věduni, vědmý, kouzelnice a vůbec všichni lidé ovládající magii k smrti rádi dávají najevo, že jsou něco víc než ostatní. Milují pozornost, která jim je věnována, a zbožňují, když po jejich příchodu tichnou všechny rozhovory, když lidé smekají čepice a ohýbají záda v hlubokých úklonách.

Mladší mágové doslova ulítávají na všem, co je černé a stříbrné – kožené oblečení, destičky, trny, řetízky, náramky. Ženy za nimi ani trochu nezaostávají. Pravda, ty se už dávno rozdělily na dva extrémně odlišné proudy: buď jsou nakrátko ostříhané, podle zbraní, oděvů a chování takřka nerozeznatelné od mužů, nebo mají vodopád skvostných vlasů až po zadek (zpevněných a prodloužených pomocí čar), hromadu drahých rób, spousty krajk, hluboké výstřihy, kočáry, olivrejované lokaje a tak dále a tak dále.

Starší generace se bez výjimky halí do plášťů. Nosí je i přesto, že to není zrovna nejpohodlnější oblečení – pořád se rozhaluje, fouká pod ně a ještě ke všemu překáží v pohybu. Ve všech lidských zemích – od Vnitřních moří až po Krajiní oceán – totiž bylo před lety vyhlášeno strohé nařízení: prostému lidu (a ostatně i urozeným šlechticům) je odted' až na věčné časy zakázáno nosit jednobarevné pláště – ty se staly výsadou starších řádových mágů, počínaje třetím stupněm zasněžení. Všem ostatním byly povoleny pouze pláště dvou-, tří- a vícebarevné. V té době se zrodil zvyk, že čím vyššího společenského postavení člověk dosáhl, tím méně barev měl jeho plášť. Dvobarevné nosili králové, trojbarevné korunní princové, hrabata, baroni a další příslušníci vyšší šlechty; níže začínal barevný mumraj, o němž se nikdo nenamáhal dělat si přehled.

Duchovní Pravého boha – taktéž Spasitele, Blahodárce a Pána magie – se ničím takovým zaobírat nemuseli. Nosili bílé řízy a byli jedinými obyvateli Říše, kteří měli právo chodit v jednobarevných pláštích této barvy.

Nastal úsvit dalšího zasmušilého říjnového dne. Sotva se otevřela těžká křídla východní brány, do slavného města Chvalinu vjel osamělý jezdec. Měl mladou zpupnou tvář s pečlivě zastříženou tmavou bradkou.

Pohled hluboko posazených očí byl neuvěřitelně pronikavý; naháněl hrůzu. Černou koženou bundu měl celou posetou stříbrnými cvočky. Navzdory studenému podzimnímu dni byla rozhalená – tak, aby nikdo nepřehlédl těžký řetěz z panenské červené mědi, na němž visel erb Řádu Ark: tři plamenné jazýčky vytesané z avalionnu, Ohnivého kamene.

Do podzimního bláta na dlažbu před patolízalsky skloněné strážníky dopadla drobná stříbrná mince – měla asi dvakrát vyšší hodnotu než běžný poplatek za vjezd. Velitel stráže ji spěšně zvedl a přitom mumlal slova díky, ale jakmile jezdec zmizel za nejbližším rohem, rychle vhodil minci do pokladničky, jako by mu spalovala ruku.

„Přestaňte čumět!“ obořil se na své podřízené. „Jen ať se tím čarodějným stříbrňákem magistrát udává. Fuj, zatraceně! Nám, válečníkům ji hodí pod nohy do špíny jako nějakým hospodským pobudům nebo lůze z předměstí! To si jako myslí, že když nám dá dvakrát tolik, co dělá poplatek, a nechce zpátky drobnáky, že jeho koni vylížeme? Ne, hňupi! Na pivo si dokážeme vydělat sami!“

Velitel už nebyl nejmladší, a navíc teď měl velkou rodinu, kterou musel živit. Svého času však bojoval s Danu, těmi lesními bestii – to když byly dlouho po Velké válce zbytky tohoto ničemného plemene bez milosti pobíjeny na celém území Říše. Potlačoval i baronská povstání během Nepokojného pětiletí a pamatoval si, co je to pochvala císaře, co je to Jeho ruka na rameni, na té mizerné zakrvácené kroužkové zbroji (vládcova dlaň se tehdy ani nezachvěla, neštítel se, nehnusilo se mu to!). Ano, tohle všechno si pamatoval, a právě proto teď podlehl záchvatu spravedlivého hněvu.

„No jo, tobě císař alespoň platí nákej ten důchod, malej sice, ale lepší než nic,“ zavrčel jeden ze strážníků, vychrtlý a ryšavý. Halapartnu držel s tak otráveným výrazem, že to vypadalo, jako by měl sto chutí ji zahodit. „Ty prachy nepotřebuješ, ale jinejm by bodly.“

„Hlupáku!“ Velitel okamžitě vlepil strážníkovi pohlavek – nijak zvlášť silný, spíš jenom tak pro pořádek. „Jestli budeš jak krysa na smetišti chytat měďáky z rukou čarodějů, tak se tou krysou brzo sám staneš! Takovými rádoby dary nepohrdnou leda toulavá psiska – a to ještě ne všechna! Ale až nám nějaký kupec vychovaně a s úctou dá víc, než je třeba, tak mu pěkně poděkujeme a dáme si pár piv na jeho počest.“

Přibližně ve stejnou dobu vjel jižní bránou do Chvalinu další jezdec. I on byl mladý a urostlý. Avšak jeho tvář – opálená, větrem ošlehaná a orámovaná dlouhými popelavými vlasy – nevypadala ani trochu povýšenecky. A také bunda z vlasové pleteniny, po níž dešťové kapky výborně stékají, aniž by pronikaly dovnitř, se rozhodně nepodobala černému a stříbrnému hávu mladého čaroděje. Ani na výbroji tohoto jezdce nebylo nic mimořádného – měl pouze tesák v jednoduché pochvě; jedinou zbraň, kterou smějí na cestách nosit příslušníci nižších společenských tříd.

Mladík seskočil z koně a bez pobízení si před strážníky rozepnul bundu, aby ukázal, že nemá dlouhý meč, jaký doma směli podle zákona přechovávat jedině členové řemeslnických gild. Nevlastnil ani žádné zvláštní amulety či ochranné talismany – jen samý nezajímavý brak, tolik oblíbený mezi prostým lidem.

„Chvála Pravému bohu, Spasiteli, Otcí našemu a Ochránci, sláva, sláva a třikrát sláva, amen. Jaká byla noc, páni vojáci? Těžko ve strážnici bez ženských a bez piva, což?“ Obratné prsty již rozvazovaly odřený váček a odpočítávaly měďáky. „Tady máte něco pro potěchu vašich hrdel.“ Dal jim víc, než činil poplatek – ale zase ne moc, tak akorát; zkrátka tolik, co obvykle dávali „pro štěstí“ potulní tovaryšové.

Veliteli stráže u jižní brány se časný host líbil. Jakmile však zmizel v městských ulicích, najednou si uvědomil, že si vůbec nedokáže vybatvit jeho tvář. Byl to obličej, který se naprosto nedal zapamatovat – ošoupaný jako stará mince, natolik tuctový a postrádající jakákoli zvláštní znamení, že bylo prakticky nemožné uchovat si ho v paměti. Ani na mladíkově mluvě nebylo nic mimořádného – ani městská, ani venkovská, ani pobřežní, ani horská; od všeho trochu. Možná to byl příručí nějakého obchodníka nebo řemeslného mistra nebo mladý kupec nebo... nebo... Časný návštěvník mohl být v podstatě kýmkoli. Takových lidí se teď v Říši vyrojila celá spousta; potloukali se po ní a přiváděli do rozpaků zkušené strážníky u městských bran, kteří byli tolik pyšní na své umění poznat na první pohled místo narození, profesi a divže ne i jméno jakéhokoli poutníka.

Velitel stráže si však s ranním hostem pochopitelně dlouho hlavu nelámal. Chvilí si vesele pohrával s měďáky; pak zavolal chlapce, sloužícího u stráže jako poslíček, a přikázal mu, aby doběhl do nejbližšího hostince pro pivo a kus žvance pro celou směnu.

Na podzim se město probouzí pomalu a zdráhavě. Práce je nad hlavu, termíny hoří, všechno je třeba stihnout, než uhodí první mrazy a přičenou se Vražedné lijáky (zvláštní kurýři Čarodějně ligy, které se obvykle říká Barevná sedma či Duha, již vykřikovali na ulicích, že se černá mračna blíží, že se ženou od Ostragu přes Sobolí pustinu), ale přece jen – komu by se chtělo vstávat do nudného šedivého rána?! Pomodlíš se, zamumláš si pod nos předepsaná slova a přitom sám... Přitom sám myslíš jen na to jak přežít; jak přečkat podzim a vydržet dlouhou zimu. A nejhorší je, že víš, že příští léto bude úplně stejné – plné příprav na studené údobí. Ech, bývaly časy, kdy říšské legie vesele táhly zámořskými zeměmi, kdy se prošedivělí veteráni vraceli domů se spoustou peněz a vyznamenání od samotného císaře a začínali v klidu hospodařit na žirných lánech, jimiž je koruna odměnila za věrné služby – to tenkrát ale byly radostné doby! Zimy bývaly mnohem mírnější a podzimních dešťů se nikdo nemusel bát. Je to tak dávno... Teď se všechno změnilo. A všichni si zvykli. Nikdo už dokonce ani neosočoval mágy, kteří kdysi halasně a svatosvatě přísahali, že kraj strašných podzimních dešťů už brzy jednou provždy zbaví.

Chvalin, severní uzel kupeckých cest, pevně svírající v hrsti veškerý obchod, jenž byl milostivě ponechán trpaslíkům, koboldům, goblinům a orkům, svým bohatstvím nijak nezaostával ani za skvostnými městy na jihu – v prapůvodním srdci Říše. Bylo zde nač se dívat. Místní se měli čím pochlubit.

Již se stmívalo, když mladý čaroděj z Řádu Ark sesedl z koně před Říšským lvem, nejlepším hostincem ve městě. Soudě podle názvu ho téměř jistě založil některý z veteránů. Mág hodil otěže přiběhnuvšímu podomkovi, kterého ani neuznal za hodna pohledu, a pak – aniž se dotkl kliky dveří – je otevřel a vešel dovnitř.

Neda se říci, že by s jeho příchodem zavládlo v šenku hrobové ticho – ale v každém případě se lidé znatelně ztišili. Majitel podniku ihned spěchal s četnými úklony a pozdravy vzácnému návštěvníkovi v ústrety.

„Chvála Spasiteli, Pravému bohu. Večeři a postel,“ otevřely se na okamžik bledé rty.

„Otcí a Blahodárci sláva a třikrát sláva... Jaké víno si dáte, mladý pane?“ Hostinský se předklonil ještě víc. Bylo vidět, že tento starý a zkušený válečník, silný a podsaditý, není příliš zvyklý ohýbat záda. Co do šíře ramen si ani trochu nezadal s trpaslíkem.

„Žádné víno. Vodu.“ Mágovy tenké rty se opovržlivě zachvěly. Mladí stoupenci Řádu Ark nikdy nepožívali alkoholické nápoje.

Aniž odložil zkřížené krátké meče, které měl připevněné na zádech, posadil se čaroděj na židli, kterou mu hostinský úslužně přisunul. Uvelebil se – a rázem strnul; ztuhl jako kamenná socha. Zdálo se, že na celém světě je jen on a ještě část stolu před ním, kde se jeden za druhým objevovaly ty nejvybranější pokrmy.

Ostatní hosté se pomaloučku vzpamatovávali. Znovu se ozval šum přerušovaných rozhovorů, ve sklenicích a korbelech se opět zapěnilo pivo a zpoza závěsů opatrně vykoukly obličejky hezkých služiček; do šenku se zvolna vracel život, třebaže veselí už nebylo ani zdaleka tak bouřlivé jako před příchodem mága v černém.

Mezi návštěvníky hostince byl i veselý mladík s popelavými vlasy, jenž zrána projel jižní bránou. V pohledu, který věnoval nadutému čaroději, se zračilo totéž co v očích všech ostatních – bezděčný strach a upřímná závist. A snad jedině nejlepší říšský tragéd, jedinečný Titus Olivius – a možná ani ten ne – by dokázal poznat, že jeho emoce jsou pouze hrané. Mladík s popelavými vlasy jedl pilaf z velké mísy a zapíjel ho laciným pivem; smál se hloupým a obhroublým vtipům svých spolustolovníků, dával k dobru anekdoty vlastní, usilovně štípal pišticí služky do zadečků a ani trochu nevybočoval z řady. V davu byl nezranitelný; byl s ním spojený, rozpuštěný v mase, ničím neodlišitelný. Jakýkoli pohled po něm sklouzával jako háček po vodní hladině – neměl se čeho zachytit.

Tento úkol byl příliš snadný. Sledovat nafoukaného a domyšlivého pitomce, až po uši naládovaného podle zdejších měřítek mocnými zaklínadly a proto opovrhujícího všemi okolo bez výjimky, to snad ani nebyla práce – to byl jeden velký výsměch.

Sedí se ti tu pěkně, stoupenče Řádu Ark? Co, co a komu tady chceš dokázat, pitomče? Všichni se čarodějů bojí a zároveň je nenávidí – copak to nevíš? Když zmizeli Danu, když se trpaslíci odsouzení k pomalému vymírání stáhli ještě hlouběji pod zem, když se chladní elfští hrdopyši ukryli za neproniknutelné clony a když byli orkové, goblini a další Nelidé zatlačeni do nehostinné tundry, obrátila se lidská nenávisť proti čarodějům. Je to přece tak přirozené. Lidé zkrátka nezbytně potřebují někoho nenávidět. Až nebudou čarodějové, pustí se do zrza-vých, nosáčů, jižanů nebo řekněme pihovatých. Taková je holt lidská povaha, s tou se nedá nic dělat. Když už se ale věci mají právě takhle, každý rozumný člověk by měl logicky udělat vše, co je v jeho silách, aby se neocitl mezi těmi, ke kterým osud obrací svou nelaskavou tvář. Co, svědomí? Kdo tady mluvil o svědomí? O tom vyprávějte ženám rolníků, které rodí děti a ihned je prodávají, aby alespoň nějak uživily ty ostatní.

Mladík s nezapamatovatelným tuctovým obličejem, v obnošené bundě a kvalitních, byť již zdaleka ne nových holínkách seděl na lavici mezi desítkami stejných lidí, jako byl on sám. A stejně jako oni pil, jedl, nadával, rouhal se a čas od času mával na hostinského, aby jemu a jeho nejbližším sousedům donesl další baňatou lahvičku místního kyselého červeného vína.

Se stoupencem Řádu Ark měl, jen tak mimochodem, jedno společné – oba nenáviděli alkoholické nápoje.

Jistě, hlučně se smál, vtipkoval se služičkami, cosi odpovídal na podnapilé tlachání spolustolovníků, avšak jeho citlivé uši slyšely všechno, všecičko, o čem se zde hovořilo, dokonce i v těch nejvzdálenějších koutech šenku, bez ohledu na to, zda nahlas nebo šeptem. I když jaképak tajné rozhovory by se tu asi mohly odehrávat, když hned vedle seděla pochmurná modla – čaroděj z Arku?

* * *

A v tutéž chvíli nastal čas, aby se otevřela také západní brána Chvalinu. Otevřela se proto, aby do města mohla vjet dlouhá kupecká karavana trpaslíků.

Nekonečný řetěz pořádně naložených poníků zemdleně poklusával po široké uježděné silnici (podle zvláštního výnosu samotného císaře měl Podhorský lid zakázáno používat povozy). Po krajnicích se trousili poháněči, závozníci, příručí a všichni ostatní, bez nichž by se karavana nemohla vydat na cestu. Každý trpaslík – zakrslý, sporý a vousatý – nosil na krku hrubě opracovanou dřevěnou visačku o velikosti menšího polena (další císařský výnos totiž zakazoval trpaslíkům objevit se bez nich; visačka znamenala, že její nositel uhradil nemalou daň za vstup do lidských zemí). Neozbrojení trpaslíci posupně kráčeli a jejich těžké boty se s mlaskotem bořily do podzimního bláta; kolona drobných koníků se smutně vlekla jako pohřební procesí.

Karavanu chránilo asi třicet městských orků z řad těch nemnoha šťastlivců, kteří dostali povolení k pobytu na území Říše; i úředníci totiž nakonec pochopili, že někdo přece jen trpaslické karavany chránit musí. Pro hrstku vybraných orků tedy byla učiněna výjimka. Pravda, i oni museli nosit visačky a platit vydřidušské daně, ale pořád to bylo lepší než pomalé umírání v jalových tundrách.

Ze zbraní byly orkům ponechány pouze palice. Jakoukoli jinou výzbroj měli přísně zakázanou. Předpokládalo se, že před vážnějším nebezpečím

kupce ochrání strážní stanice magických Řádů, zatímco na odražení loupežníků stačí i kyje.

Průvod se zastavil před bránou a orcký staršina, hřmotné chlapisko s plochou tváří, šikmýma očima a upilovanými tesáky (další ponížení, které orkové museli přetpět, aby mohli vykonávat vytouženou práci), přistoupil ke ctihodnému vůdci karavany, trpaslíkovi jménem Sídri, synovi Sturleho z klanu Dromarongů.

„Jsme tu, jsme tu.“ Ork natáhl doširoka rozevřenou dlaň. „Dej-dej, plať-plať. Podle dohody.“

„To se ví, že tě neošidím, Tilly,“ zahučel tělnatý trpaslík a důstojně si uhladil pěstěný plnovous, jehož konec měl pečlivě zastrčený za prostý kožený opasek (ech, kdepak je teď asi konec světově proslulým carským opaskům trpaslíků, zdobeným drahokamy? Že by snad v císařské pokladnici, do níž byly odevzdány jako součást válečných reparací?). „Copak spolu cestujeme prvně?“

„Ne-ne. Ale stejně – jak mám vědět, jestli mě tentononc-netentononc?“ Tilly se bodře zašklebil.

„Tentononc... Kdybys tak ty sám šel do tentononc...“ vrčel Sídri, zatímco orkovi odpočítával odměnu. Nad každičkou mincí si zhluboka, s tím nejpřímnějším zoufalstvím, povzddechl.

„Dobře-dobře. Nešetři-nešetři,“ povzbuzoval trpaslíka Tilly.

Ork a trpaslík spolu hovořili celoříšským jazykem; v dávných dobách se jejich národy častokrát střetávaly v krutých bitvách a pouze porážka, kterou jedni i druzí utrpěli od lidí, je donutila, aby se stali poněkud tolerantnějšími vůči samotné skutečnosti, že existují i jiné rasy – byť všechna stará příkoří stále nedokázali úplně pustit z hlavy. Trpaslíci se dodnes nemínili učit řeči orků a orkové jim opláceli stejnou mincí; při vzájemné komunikaci tedy používali nejnámější a nejjednodušší dialekt, jenž se rychle rozšířil po celé Říši, od Vnitřních moří až po Krajiní oceán.

„Ech-he... Proklaté časy nám nastaly, to tedy ano,“ nepřestával si stěžovat Sídri. Jeho pohled se co chvíli zastavoval u oznámení na městské bráně, napsaném velkými kostrbatými runami a k tomu ještě se spoustou pravopisných chyb: *„Vsdup elfům, Danu a trpasljkům povolen pouse s vysačkami!“*

Nápis byl samozřejmě notně zastaralý. Danu už mnoho desetiletí Chvalin dobrovolně nenavštěvovali – dokonce ani s cizáckými visačkami. Dostávali se sem pouze jako otroci, aby byli prodáni na zaprášeném Rabském náměstí. Ale předpisy jsou předpisy, a tak negramotní strážní-

ci den co den nápis snaživě obnovovali, přičemž se řídili ohmataným originálem. Změnit text oznámení nikoho nenapadlo.

Tilly včas dloubl žehrajícího trpaslíka do žeber. Z otevřené brány vyšel tlustý supící celník v doprovodu několika strážníků. Prohlídka začala.

Na této proceduře vskutku nebylo nic mimořádného. Trpaslická karavana – to nejsou žádní jižanští kupci, kteří rozechvívají srdce udatných strážníků cizokrajným zbožím. Jižané obchodují s lahodnými víny a ovocem, tkaninami a ozdobami, vonnými oleji a koberci, kdežto poníci těchto mrňavých trpajzlíků vlečou tak akorát hrudky syrového železa, nejjemnější tyglové uhlí, též nazývané zlatnické, polotovary pro výrobu radlic, veřeji pro dveře a brány, dále pak skoby, hřebíky a neopracované užitkové kameny. Zkrátka a dobře, chudý a poctivý celník se tu vůbec nemá na čem přživit.

Šéf západní chvalinské celnice se viditelně nudil. Svůj úplatek už dostal a nevěděl, v jakých malichernostech by se ještě mohl nimrat. Sídriho karavany již Chvalin navštěvovaly ne jeden rok a celník s jistotou věděl, že by se tento opatrný a bázlivý trpaslík nikdy nezapletl do žádného podezřelého podniku.

„A co jsou zač tihle?“ štěkl nakonec na zaraženého Sídriho.

„Kdo, kdo?!“ polekal se nešťastný trpaslík. „Aha, tihle... No, tihle, jak jistě ráčíte vidět... byli vepsáni do karavanního soupisu... přidali se k nám cestou.“

Na vzdálenějším konci dlouhé řady koníků nehybně stály dvě vysoké a štíhlé lidské postavy.

„Že byli vepsáni do karavanního soupisu? To se na to podíváme... Pojdte ke mně a kápě dolů! A pak ruce za záda!“

Na pomoc celníkovi a strážníkům ihned přispěchal tucet žoldněřů s nataženými kušemi.

Sídri se chytil rukama za hlavu a dal se do hlasitého úpění. Ostatní trpaslíci zamračeně přešlapovali vedle svého vůdce; neměli vůbec žádné zbraně – všechny, včetně nejmenších dýk a nožů, se nacházely v balících, které nechal říšský setník důkladně zapečetit poté, co karavana překročila hranice lidských zemí.

„Vepsáni do karavanního soupisu...“ zopakoval celník se zlověstným úšklebkem. „Hned se na vás mrkneme...“

Muž a žena. Oba velmi mladí, s čistou růžovou pletí, jaká se ve špinavých lidských osadách zahlcených odpadky už skoro nevidí. Vysocí – on rovných šest stop, ona asi pět a tři čtvrtě. Oba s vlasy sytě zlatého odstínu, mírně vystouplými, jakoby vycizelovanými lícními kostmi, velký-

ma tmavozelenýma očima se zvláště zvednutými vnějšími koutky, tenkými rty a pevnými bradami s maličkými důlky.

Na první pohled bylo jasné, že to nejsou lidé. Na druhou stranu však nepatřili ani k oněm „elfům“, zmíněným v nápise na městské bráně, a už vůbec ne k mrzkým bezbožným Danu. Nejspíš pocházeli z národa Volných, zvláštního lidu, který byl přinejmenším stejně starobylý jako samotní elfové a Danu. Odpradáva měl svá panství na vzdálených březích Krajiného oceánu a nezasahoval do záležitostí ostatních ras. Když Říše během První severní války zlomila odpor elfů, trpaslíků a Danu, Volní neznámo proč zůstali stranou; odmítli se připojit k jednomu či druhému zneprátenému táboru.

Později, když říšští těžkooděnci jedno po druhém drtili trpaslická carství, ve kterých propukla zoufalá vzpoura proti lidskému jhu, když říšští myslivci lovili zbylé Danu jako divou zvěř, když byli na hranicích upalování poslední „divoci“ orkové, goblini a další, Volní nadále setrvali v neutralitě. A to přitom byli považováni za nejlepší válečníky na světě! Pravda, také měli svou slabinu – opovrhovali luky, kušemi a praky, neboť je pokládali za zbraně zbabělců.

Císař nezapomněl na neutralitu Volných, která mu přišla tolik vhod. Ve snaze prohloubit rozkol mezi nelidskými rasami vydal výnos, že každý Volný, který si to bude přát, může kdykoli přijmout státní občanství Říše. Byly jim za to slíbeny nejrůznější výsady a privilegia. Episkopát jim dokonce povolil svaté přijímání – přičemž ovšem nijak zvlášť netrval na jejich pokřtění a dalších věcech. Hierarchové nebyli žádní hlupáci. Nač se kvůli maličkostem hádat s nejlepšími bojovníky známého světa? Jen ať si klidně slouží. Ale bude-li potřeba, přitáhnou jim uzdu jako všem ostatním kacířům.

Ostatně, samotní Volní se svatého přijímání účastnili celkem ochotně a bez pobízení; snad to brali jako součást své služby Říši. Nebyli sice nijak horlivými věřícími, ale jak už bylo řečeno, v Episkopátu neseděli pitomci, ale moudří muži, kteří dobře věděli, kdy je třeba vyžadovat horlivost a kdy je naopak lepší vyčkat.

Pravda, za všechny roky platnosti využilo císařského výnosu pouze několik desítek Volných.

„Kan-Torog, vznešený kapitán Volné stráže, a jeho sestra, Kan-Mola,“ oznamoval řádek v karavanním soupisu. Celník poznal Sídriho kostrbatý rukopis.

„Volní?“ podivil se úředník. „To je tedy... opravdová vzácnost. Jaký vítr vás zavál k nám do Říše?“

„Rozhodli jsme se přijmout říšské občanství,“ odpověděl kapitán hlubokým chraplavým hlasem.

„Ó, až tak? Inu... to je potom jiná. Ra... račte, prosím.“ Zákon nutil celníka, aby se choval uctivě, takže v tu chvíli prožíval vpravdě pekelná muka. „I když... Nejste příliš mladý na tak vysokou hodnost, kapitáne?“ poznamenal všímavý šéf celnice.

Kan-Torog v odpověď pokrčil rameny:

„Během bitvy jsem se z vůle Osudu ocitl v čele tří stovek jezdců. Po boji se mě Kruh kapitánů rozhodl přijmout do svých řad. Kdo jsem, abych zpochybňoval volbu starých moudrých válečníků?“

„Doklady!“ vyžádal si ostražitý celník.

Ukázalo se, že doklady Volných jsou v pořádku. A v pořádku byly i jejich zbraně – pečlivě zabalené a spolehlivě zapečetěné.

„Hm... Rozhodli jste se, že se usadíte v našem městě?“ zajímal se šéf celnice, když kapitánovi vracel kožený balíček s doklady.

„To ještě nevíme.“ Kan-Torog pokrčil rameny. „Je to možné. Hlavně bychom ale v souladu s výnosem Jeho Veličenstva chtěli od místodržícího tady ve Chvalinu obdržet glejt, potvrzující získání říšského občanství.“

„Bůh vám pomáhej,“ pronesl celník ochranně. „V tom případě už jen poslední formalita. Svlékněte si pláště. Musím se přesvědčit, že pod nimi neschováváte žádné dlouhé zbraně, zakázané říšským zákonem...“

Volní mu mlčky vyhověli. Pod pláště měli vesty, proslulé šupinaté krhapy, vyráběné z kůží obrovských ještěrek, jež se vyskytovaly na západním pobřeží. Říkávalo se, že obyčejný šíp takovou vestu neprorazí ani z nejtěsnější blízkosti.

Pozorný celník si však nevšiml, a ostatně si toho ani všimnout nemohl, že ve městě se trpaslík Sídri a oba Volní oddělili od zbytku karavany a společně vstoupili do hostince.

* * *

Čaroděj z Řádu Ark. Mladík, jenž byl vyslán, aby ho sledoval. Trpaslík Sídri. Volní, bratr a sestra – či přesněji předstírající, že jsou bratrem a sestrou. Co asi všechny tyto zcela odlišné bytosti ve stejný den přivedlo do Chvalinu?

Už dávno neopouštím svou celu. Opat chrámu Chladného plamene, v jehož podzemí jsem se usídlil, považuje za svou povinnost posílat mi chleba, zeleninu i víno a v zimě mě zásobovat uhlím. Jsem pro něj nejspíš nemovitou součástí chrámového majetku – něco jako kocour odpo-

vědný za lov krys, které se ve Chvalinu poslední dobou mimořádně přemnožily.

Ano, neopouštím svou celu. Chvalinský místodržící si myslí, že tomu tak je proto, že se ho bojím. Jeho Světlost, biskup chvalinský, se podle všeho upřímně domnívá, že se zde musím modlit a kát se ze svých hříchů. Čarodějové z Řádů – ze všech sedmi bez výjimky – to zase považují za svou zásluhu; ovšem ti z nich, v jejichž hlavách zůstala alespoň špetka rozumu, sebou pokaždé, když zaslechnou mé jméno, trhnou a rukou rychle udělají ochranné znamení. Nejrůznější drobní chvalinští hierarchové nejednou usilovali o setkání se mnou, ale pokaždé jsem je odmítl. Nemám, o čem bych se služebníky Neexistujícího boha hovořil. I když Ho nazývají Spasitelem světa, a dokonce Jeho jménem konají jisté zázraky.

A já sám... Já sám se děším vyslovit jméno Toho, jenž mě zde uvěznil. Pravda, zabít mě nedokázal. Ani On ne. Alespoň tohle je trochu povzbudivé.

Zůstalo mi celé mé umění... I když kdo ví, zda by mi nebylo lépe, kdybych nevěděl o všem, co se děje tam nahoře, na povrchu. Já to ale vím.

Všechny moje žíly jsou posety drobounkými hrbolky zaschlé krve. Kreslím penta-, hexa- a oktagramy a vzývám Síly Světla a Temnoty, aby se mi zjevily. Duchové větrů, duchové jezer a řek, duchové oceánů; pochmurné bytosti, pro něž oficiální démonologie dosud nemá jméno a které se zrodily, když se říšská města stala natolik krutými, že je lidské hoře a utrpení probudily k životu, vyrvaly je z kamenů budov i uliční dlažby. Duchové silnic... A pak další, mnoho dalších.

Rozmlouvám se šotky všech druhů a velikostí. Nadutí mágové Řádů jsou hloupí, když pohrdají těmito mimořádně užitečnými bytostmi. Víím všechno, co se děje v Chvalinu, v jeho okolí i na silnicích, mířících k městským branám...

Venku je sychravá podzimní noc. Hexagram, který jsem na podlaze nakreslil svou vlastní krví, pomalu hasne. Niobius, „čertík“, jak by ho nejspíš pojmenovali místní nevzdělanci, ale ve skutečnosti drobný zemní duch, si do překvapivě široce otevřené tlamy cpe poslední zbytky pochoutky, o jejímž složení se však raději nebudu šířit, abych váženým posluchačům nepřivodil žaludeční potíže.

„Vyvoláš příště zase mě, že jo, že jo?“ Niobius dojí a upře na mě prosebný pohled; dokonce sepne tlapky, porostlé krátkou černou srstí. „Tak vyvoláš? Mě a ne...“

„Budu-li tě potřebovat, vyvolám,“ slibuji. „Čertík“ unyle pokývá hlavou a mrzutě se poškrábe na zátylku za pravým rohem.

„No jo, ty vždycky jenom slibuješ,“ zafuní uraženě a s povzdechem sleduje, jak se ochranná čára pozvolna ztrácí. Jakmile hexagram zcela pohasne, bude se muset vrátit zpátky domů, do truchlivé a neradostné říše zemních duchů, kde není světlo, pohyb ani smích... Stvořiteli, chraň nás všechny před tak ubohou existencí!

Svou dnešní krmí si ovšem Niobius nepochybně zasloužil. Myslím, že bych ho příště skutečně mohl vyvolat jenom tak, za odměnu. Ať má radost. Potom mi bude sloužit ještě lépe – nejen ze strachu před mocnými zakletími, způsobujícími nesnesitelné bolesti a muka.

Věděl jsem všechno, co bylo třeba. Nitky natažené z nejrůznějších konců Říše se spojovaly a splétaly do jediného pevného uzlu – přímo tady ve Chvalinu.

Pravda, cítil jsem, že tento uzol dosud není úplný, že v něm stále schází několik smyček. Nebylo by na škodu podívat se na východní silnici, jenomže Vražedný liják, blížící se od Ostragu, okamžitě ruší všechna kouzla sesílaná tímto směrem. Ba i duchové spěšně opouštějí tyto kraje, a tak dokud se černá mračna nepřeženou, nedozvím se nic.

Nezbývalo mi než čekat, jak se vyvinou události tady ve Chvalinu, třebaže jsem téměř nepochyboval, že výsledek bude nulový. Cíle poutníků, kteří sem přišli se záhadnými úmysly, se totiž nenacházely ve městě; pro všechny – pro čaroděje z Arku a za ním vyslaného špeha, pro Volné, z nichž jsem cítil jakési pochmurné tajemství, i pro trpaslíka Sídriho – byl Chvalin pouhou dočasnou zastávkou, ze které brzy hodlají pokračovat dál.

Vlastně, čaroděj z Arku byl v jistém ohledu výjimkou. Cítil jsem jeho rozrušení a nepokoj, který pečlivě maskoval obvyklým ledovým klidem a opovržením vůči okolí. Na něco tady ve Chvalinu čekal, něco tady měl dostat, aby pak – již s onou věcí ve své moci – mohl pokračovat v cestě.

Hexagram neúprosně pohasl. Plamínek svíce skomíral a stěží osvětloval maličký stolec s otevřenou knihou. Položil jsem ruku na nepopsané stránky a začal diktovat...

* * *

Toho dne se císař odebíral na lože v mizerném rozpoložení. A také že měl důvod! Mágové, kteří měli na starosti posílání a přijímání zpráv, před chvílí předali Jeho Nejjasnějšímu Veličenstvu obálku, důkladně zabezpečenou erbem Řádu Liv.

Tenké a elegantní prsty (za elegancí se téměř vždy skrývá síla) netr-pělivě strhly blankytný pečetní drahokam. Tmavohnědé oči se ihned vpily do řádků, planoucích ohněm rovněž blankytným – v barvě Řádu.

Východní armáda operující za oceánem posílala panické depeše. Zprávy mluvily o tom, že tři elitní legie – Čtvrtá, Sedmá a Devátá železná – pod velením Jeho Blahorodí hraběte Percivala se kvůli přehnané pýše zmíněného šlechtice oddělily od hlavních sil, zabloudily v džunglích a nakonec byly zatlačeny do bažin a pobity do posledního muže. Ve smrdutých mokřinách tak zemřelo všech téměř sedmnáct tisíc těžko-oděnců z řad nejelitnější říšské pěchoty. Nic s tím nenadělal ani kontingent mágů z Modrého řádu Soley, jenž byl součástí zničeného sboru (mezi řádky byla jasně patrná jedovatá narážka, že kdyby na jejich místě byli stoupenci Řádu Liv, nic podobného by se nikdy nestalo). Jediným úspěchem čarodějů bylo, že pomohli Jeho Blahorodí uniknout do bezpečí – i s pochodovými konkubínami, psobody, tou nejlepší loveckou smečkou, sokoly a pokladnou ztracených legií (obsahovala včas nevyplacený žold). Jako důkaz mimořádné udatnosti samotného hraběte byla v dopise uvedena skutečnost, že Percival podstoupil obět nejvyšší a odmítl s sebou vzít jednu ze svých konkubín; místo ní zachránil odznaky a standarty všech tří legií.

Císařovy pěstěné prsty pomalu, téměř něžně upustily pergamen. Prsten s černým drahokamem, jenž měl nasazený na prostředníku pravé ruky, se sotva znatelně rozzářil jemným perleťovým světlem. Hlášení se samo od sebe svinulo do ruličky, vzneslo se do vzduchu a rozletělo se k téměř neviditelným policím, jež hostily puntičkářsky rozříděný říšský archiv.

Císař pracoval v kolosální podzemní knihovně, v níž se řady polic táhly na dobrou míli daleko; velký vladařův stůl stál hned u vchodu. Před příšerami, jež v hojném počtu obývaly melynské katakomby, chránila knihovnu mocná zakletí všech sedmi Řádů.

Muž, který vládl nespočetným poddaným, žijícím snad na všech březích takzvaného Náhrdelníku Vnitřních moří, rázně vstal ze svého křesla. Pak prudkým, podrážděným pohybem zhasl olejovou lampu. Hynoucí plamínek (úplně obyčejný, nebyla v něm ani špetka magie) ozářil strohou mladou tvář – ostře řezanou, jež se ničím nelišila od studeného kovového profilu na mincích nejnovější ražby. Kučeravé vlasy padaly císaři až na ramena. Tmavohnědé oči hleděly zpřímá a hloubavě.

Císař přednedávnem oslavil třiadvacáté narozeniny. A vládl všeho-všudy sedm dní.

Před padesáti třemi týdny jeho otec, předchozí císař, zesnul. Během celého roku po jeho smrti chodil následník trůnu ve smutečním hávu, neodhaloval tvář a jedl pouze ty nejprostší a nejjednodušší pokrmy. Všechnen svůj čas trávil na modlitbách nebo na vojenském cvičišti – neboť to první napomáhá očistě duše, zatímco druhé zdokonaluje tělo. Bylo mu odebráno jméno; odtěd bude až do okamžiku své smrti jen císařem, živoucím bohem na zemi, vládcem toho nejmocnějšího státu. Jméno, které dostal po narození, bude vzpomenuto, teprve až nastane čas odebrat se za slovutnými předky, aby obhajoval všechny své činy před jejich přísným a neúplatným tribunálem.

Zemi celý rok vládla Říšská rada, kterou tvořili nejbližší přívrženci zesnulého císaře. Opory trůnu, čili nejvyšší grandové, nejspolehlivější mágové a Jeho Světlost, arcibiskup melynský, hlava říšské církevní hierarchie, se měly postarat o to, aby předání moci proběhlo bez jakýchkoli komplikací. Mladý vladař (se zahalenou tváří, avšak neustále pečlivě naslouchající) byl povinen účastnit se všech zasedání, aby vstřebal moudrost otcových nejvěrnějších služebníků. Ať už byla rozhodnutí členů Říšské rady jakákoli, všichni byli naprosto nedotknutelní. Nový císař je nesměl ani nechat popravit, ani je nemohl odvolat. Mohl je jedině vypovědět ze své blízkosti, a to ještě nejdříve deset let po svém nástupu k moci.

Tohle se pochopitelně nevztahovalo na mágy či kleriky. Ty dokonce ani nebylo možné poslat do čestného a pohodlného exilu.

Vladař vykročil k tajným dveřím. Lem dvoubarevného císařského pláště – rudého a zlatého – se za ním táhl po podlaze.

Zatracená válka. Plavit se přes Východní oceán – ale proč? Stovky a tisíce věrných vojáků umírají – zbytečně a bezvýsledně. Domorodci nemíní vést válku, na jakou jsou legie zvyklé. Prchají do pralesů, do neprostupných džunglí, a jejich rozlehlé země zůstávají ležet ladem, zbažené daňových poplatníků. Kdo potřebuje taková panství? Jenomže stará šlechta, hrabata a baroni, jejichž původ sahá ještě do dob Exodu, ti všichni potřebují válku asi stejně jako vzduch – jiný život si vůbec nedokážou představit. A když se něco zvrtně, mágové se vždycky postarají o to, aby se aristokraté dostali do bezpečí...

Mladý císař rychle kráčel nádhernými zšeřelými chodbami svého paláce, tyčícího se nad hlavním městem jako krkavec nad kořistí. Strážní, pečlivě vybraní vojáci, ho pohotově zdravili – vždy se pěstí v kovové rukavici udeřili do levé horní poloviny pancíře, pod níž jim tloukla srdce. Vladař každému odpovídal pokývnutím, jak velel zvyk. Jistě, on, císař,

je pán všeho a všech, pán nad životy a dušemi svých válečníků, avšak jako velitel musí za všech okolností odpovědět na pozdrav vojáka s nižší hodností. Právě toto pravidlo odjakživa bylo a stále je základním kamenem slavné říšské armády.

Říšské armády... Císař si dovolil rozmrzele potrást hlavou. Ty nejlepší, nejvybranější oddíly padly za oceánem; pryč jsou všichni veteráni sloužící dobrých dvacet let, nesmírně zkušený, zvyklí na dobré i zlé. Muži, bez kterých se vojsko rozpadne během několika dní, jsou mrtví. A teď je třeba verbovat nové...

Jistě, o zájemce určitě nebude nouze. Říše štědře platí těm, kteří za ni prolévají krev. Každý vysloužilce má nárok na důchod. Na důchod a na lán země, který může buďto prodat, anebo na něm začít hospodařit.

Ale... Čerstvě naverbovaní mladíci – to už nebude vojsko. A potrvá ještě dlouho, než si nováčci, dokonce i ti, kteří již umějí zacházet s meči a štíty, budou moci začít říkat opravdová armáda!

Kéž by tak všichni ti baroni a hrabata vymřeli! Šlechticové s modrou krví, podporovaní mocí magických Řádů. Od dob zakladatele, největšího světového mága všech dob – Comnima Strassy – existuje v Říši sedm magických Řádů, podle počtu barev duhy (co je to za nesmyslný zvyk? A tuší snad někdo, čím se Blankytný Liv liší od Modrého Soley? Nebo Rudý Ark od Oranžového Garamu? Celá pětina říšských příjmů putuje do jejich pokladen! A nad každým zlatákem se člověku chce plakat!); sedm Opor trůnu, zadržujících Nelidi, kteří nepřestávají snít kruté sny o pomstě a chystají se zaplavit Říši krví, aby získali zpět všechno, co Spasitel daroval svému Vyvolenému národu! A nositelem magického nadání prý může být jedině ten, komu v žilách koluje modrá šlechtická krev...

Císař se s úšklebkem pouсмál (opět tak, aby si toho strážní nevšimli). Mágové... Odvěké prokletí jeho panství... Vždyť ani ti bílí řeholníci nejspíš tolik neškodí. Mnozí z těch, kteří se nacházejí na samém dně církevní pyramidy, se dokonce upřímně snaží pomáhat a ulehčovat život prostému lidu a – byť to zní neuvěřitelně – jejich modlitby jim čas od času skutečně umožňují dělat zázraky. Nevelké, takové ty titěrné zázraky, jako je pytel mouky pro pár hladovějících sirotků, ale aspoň nějaké!

Zato mágové... S těmi má nevyřízené účty.

V dětství k němu často přiváděli zajaté Danu – když se hajným podařilo objevit a zničit další jejich úkryt. Jako malý chlapec musel často vstupovat do arény vysypané pískem. Do ruky dostával krátký meč; tehdy ještě příliš těžký, aby se s ním dokázal patřičně ohánět. A v lóžích

kolem arény se objevovali mágové ze všech sedmi Řádů, princovi mentoři a vychovatelé.

A pak se otevíraly dveře v protější zdi a do arény byly vháněny danuské děti.

„Útoč, principi! Musíš vidět, jak teče jejich krev!“

Císař kopnutím rozrazil dveře své ložnice.

„Všichni ven!“ zaryčel na komorníky. Stará žena, správkyně císařského harému, na okamžik zaváhala a vzápětí si vysloužila popáleninu na čele – císař totiž pozvedl ruku a tmavý drahokam v prstenu přiřivil jeho již tak planoucí pohled odleskem skutečného ohně. Vzápětí všechno služebnictvo zmizelo, jako kdyby ho odvál vítr.

Po chvilkovém soustředění, kdy mechanicky mumlal slova potřebných zakletí, císař zasunul dveřní závoru a pak se pustil do rozepínání přezek svého pancíře. Dokud bděl, neměl vladař právo chodit beze zbroje. A bandalír s dědičným tesákem, ozdobeným runami, jež do něho vyryly hlavy všech sedmi Řádů, si nesměl odložit dokonce ani v lázních.

Císař ze sebe jakžtakž serval šaty a svalil se na širokánskou postel. Otec – nechť jsou k němu Podzemní bohové, v něž věřit zakazují Spasitelovi hierarchové, milostiví – si sem s oblibou nechával přivádět alespoň tucet milenek; pokud možno mladších patnácti let. Novému císaři se však takové potěchy protivily.

Ó Všemohoucí, Spasiteli, Blahodárce, proč jen mě trestáš těmito vzpomínkami? Proč se ke mně znovu a znovu vracíš? Proč musím znovu a znovu vidět ten den – je mi osm let a deputace třetího stavu z provincie Chvalin mi daruje štěně vlkodava; legrační, s velkým čelem a tlustými tlapkami... Beru ho do náruče, líbám na čenich a ono mi na oplátku olizuje tvář. Mentori po sobě nesouhlasně pokukují, a sotva štěněti začínám ve svém pokoji zařizovat pelíšek, všech sedm se jich nahrne dovnitř. Z jejich barevných pláštěů se mi dělají mžítiky před očima a srdce se svírá – jako by mě čekal výprask za nějaký prohřešek.

„Princi, došli jsme k závěru, že vaše srdce je plné citlivosti, pro následníka říšského trůnu zcela nepřijatelné,“ říká Révaz, mág z Rudého Arku.

„Půjde-li to tak dál, nebudete ve svých rukou schopen pevně svírat otěže vlády,“ podpoří ho Sežes, Blankytná z Livu. Její slova mě udivují – vždycky mi připadala srdečnější než všichni ostatní...

„Pojďme, Vaše Výsosti. Čeká vás jistá lekce.“ Oranžový Gachlan mě důrazně bere za ruku. Sežes popadne štěně; zvířátko žalostně zakňučí.

Vstupujeme do arény. Válečný obětní kámen je černý a prázdný. Mé štěně je v mžiku připoutáno k bronzovému skobám.

„Zbav ho života,“ přikazuje mi Sežes a podává mi zakřivený obětní nůž.

Císařové nepláčou. Ale v tu chvíli jsem musel vynaložit obrovské úsilí, abych odpověděl: „Ne!“

„Je to nezbytné, můj princi,“ pronáší skřípavě Gachlan. „Protože krutost je jedinou oporou vlády. Vaše srdce musí zkamenět. Tehdy a jedině tehdy bude Říše za vašeho panování moci vzkvétat!“

„Je třeba mu pomoci,“ říká znenadání Sežes a – ani se nestačím otočit – vytrhne zpod pláště bronzovou obřadní paličku. Jediný úder! Štěně se zazmítá, zakvoičí a zaskučí. Z rány na jeho tlapce vyčnívá úlomek kosti; po černém kameni proudí rudá krev.

Nevykřikl jsem. Už tehdy jsem byl císařem – byť nekorunovaným.

„Doraz ho,“ říká mi Sežes a vkládá mi do ruky obětní nůž. Ihned zbraní seknu – mířím jí na břicho, chci ho otevřít od slabin až po pupek, přesně, jak mě to učili.

Ozývá se sborový smích. Kouzelnice s lehkostí odráží můj výpad a ušetří mi takovou facku, že padám do písku a chvíli se po něm kutálím.

„Vstávej, princi,“ usmívá se Sežes. „Vstávej, a pokud máš tohle nanicovaté stvoření alespoň trochu rád, ukonči jeho trápení.“

Spojení „mít rád“ zní z jejich úst jako ta nejsprostší nadávka. A to navzdory skutečnosti, že je krásná, moc krásná, a mladá, jak si nyní uvědomuji. Má přenádherne oči – jednou jsem slyšel služebné, jak si povídají, že Sežesina babička byla jednou z elfek zajatých za války. To však nemůže být pravda. Svazky lidí a elfů jsou odsouzeny k neplodnosti...

Štěně již nekňučí, jen zdušeně chroptí. Sežes mu třemi rychlými údery přeráží i ostatní tlapy.

A v tu chvíli... V tu chvíli jsem ucítil, že pláču. A řízl jsem – přejel jsem čepelí nože po hrdle štěněte, kterému jsem ani nestačil vymyslet jméno.

Postříkala mě krev.

Na své mentory jsem si nestěžoval. Věděl jsem, že bych si za to vysloužil jedině výprask, nic víc. Toho dne jsem však přísahal, že se pomstím.

Podobné scény se opakovaly ještě několikrát. Štěňata, kořata, ptáčky – všechna tato mláďata jsem musel zabíjet. A ne vždy na mě čekala připoutaná k obětnímu kameni. Někdy jsem je musel lovit, zatímco vyděšeně pobíhala po aréně. Sežes před každým začátkem překlápěla velké přesýpací hodiny, a když jsem zvířata nezabil včas, čekalo mě obzvláště kruté bití.

Asi měsíc po štěněti mi poprvé přivedli zajaté danuské děti.

Bylo jich pět. Nemluvně, úplně droboučké. Dvě malé holčičky – dnes vím, že jedné mohly být asi tři roky a druhé ne více než pět let. Pak klučina – můj vrstevník. A nakonec nejstarší z nich, asi třináctiletá dívka.

Tupý meč v mých rukou. Sežesin hlas mě švihá jako bič:

„Zabij je! Zabij je všechny! A začni od té dívky!“

Černé vlasy má ledabyle ošmíkané. Špičatá ouška legračně a dojemně trčí. Ale já... Já už nejsem ten, kdo před měsícem litoval štěně. Krom toho jsou to přece Danu, naši odvčci a nesmiřitelní nepřátelé!

Dnes se mi zdá, že jsem v tu chvíli nic necítil. Tak to ale samozřejmě nebylo.

Dívka stála nehybně a opovržlivě na mě hleděla. Ruce zkroucené za zády, protože jako jediná je měla svázané.

„Ty jsi mi ale ubohý slaboch,“ procedila Danu naší řeči. „Jdeš se bít, až když je tvůj protivník bezmocný!“ A plívla mi do tváře.

V tentýž okamžik se na mě vrhl klučina. Myslím, že cosi křičel... Dost mi to tenkrát pomohlo – probudily se ve mně válečnické instinkty a já mu mečem rozpáral celé břicho.

Udělal se mi zle. Začal jsem zvracet. Dávení bylo trýznivé, doprovázené strašnou bolestí a křečemi; nejspíš bych to nevydržel a sesypal se, jenomže v tu chvíli se opět ozval strašný Sežesin hlas:

„Zabij je všechny!“

Danuský klučina se svíjel na zemi; pohled na jeho krev mě opil, na chvíli mě připravil o rozum. Vrhł jsem se ke svázané dívce, rozmáchl se, sekl...

Čepel mého meče byla tupá a zubatá (teď vím, že tomu tak bylo proto, aby mé oběti před smrtí ještě víc trpěly). Danu se svalila s rozťatým hrdlem a já... já se otočil k holčičkám.

Pevně se k sobě tiskly a s hrůzou v očích na mě hleděly. Žádná z nich se však nerozplakala, nevykřikla – ani když je můj tupý meč sekal na kusy.

Potom jsem byl dlouho nemocný. Každý můj sen byl noční můrou.

Ale když jsem se uzdravil a znovu stanul v aréně, abych zabil další danuská děčka, udělal jsem, co jsem musel, bez většího rozechvění...

Císař nehybně ležel na posteli. Nevidoucímá očima hleděl do stropu. Za dveřmi – cítil to – se shluklo služebnictvo, vyděšené jeho hněvem. Za zdmi zámku spala Říše, jež neměla ani potuchy o černých vzpomínkách svého vládce.

Noc pomine. Nastane den s nevyhnutelnými povinnostmi. Je podzim a urození aristokraté odjíždějí na svá venkovská sídla, aby se věnovali lovu a dalším radovánkám – ve snaze se pobavit, co hrdlo ráčí, a zapomenout, že už brzy dorazí Vražedné lijáky. Říšská rada se nesejde dříve, než začne zima.

Ne, dnes už stejně neusne. Bronzový zvoneček tichounce cinkl a do pokoje ihned vtrhla celá horda sluhů.

„Koupel a čisté šaty! A rychle!“ přikázal polohlasně se zatatými zuby pán poloviny světa.

Nenávidím tyhle čaroděje. Nenávidím je. Stačí se jen letmo otřít o jejich záležitosti a člověk se cítí nesnesitelně špinavý.

Seadm Řádů žárlivě střežilo a pečlivě kontrolovalo veškerou magii v Říši. Vlastně jich ve skutečnosti bylo osm, ale poslední Řád Nerg neměl přidělenou žádnou barvu a jeho stoupenci se odjakživa drželi stranou a příliš se nevměšovali do záležitostí okolního světa. Sledovali vlastní cíle, o nichž však prostí smrtelníci, a dokonce ani jejich kouzelníci kolegové, nic nevěděli. Dostávali sice svůj podíl z říšských příjmů a při ohrožení země vždy spolehlivě spěchali na pomoc, avšak u dvora neměli svého vyslance. Ani mezi císařovými mentory nebyl žádný stoupenec Nergu. Všechny pokusy zjistit, co se odehrává v Bezbarvé věži, jak se jmenovala jejich hlavní bašta, končily krachem. A pokud bylo císaři známo, ani ostatním Řádům se nijak zvlášť nedařilo proniknout do tajů Bezbarvých. Navíc mu něco říkalo, že informace, za jejichž získání museli mágové zaplatit obrovskou cenu, mohly být jen prachobyčejným klamem.

Našli se dokonce i tací, kteří se odvažovali tvrdit, že Spasitelovu církev lze už dávno pokládat za devátý Řád.

Devět. Číslo Temnoty.

Císař stál nehybně a upřeně zíral před sebe – se zamračenou tváří a roztaženýma rukama. Nic jiného dělat nemusel. A vlastně ani nemohl. On, vládce nezměrných prostor, na jehož rozkaz vyrážely do boje mnohatisícové armády, byl nucen skrývat se před věčně bdělými očima věží Duhy a využívat lidi tam, kde by mnohem snáze uspělo jednoduché zaklínadlo. Naneštěstí však neměl jiné východisko.

Vůbec nepochyboval, že je obklopen donašeči. Tři čtvrtiny jeho sluhů byli určitě špiclové Řádů. Klidně by je mohl měnit třeba každý den – Sežes a jí podobní stejně ihned zverbují i ty nové. Císař to věděl. A právě proto se nikoho nezbavoval, ačkoli si byl jist, že jeho dopisy jsou otevírány a čteny, a dokonce tušil kým.

Téměř nikdy nezůstával o samotě. Snad jedině v knihovně a v ložnici. A to se ještě Sežes nepřestávala vyptávat, zda vladaře jeho konkubíny nějak nerozhněvaly, když se jim pořád vyhýbá. Zprotivily se mu snad? V pořádku – stačí jedině císařovo slovo, aby byly neprodleně popraveny a nahrazeny novými.

Není to žena. Dokonce to není ani succubus. Je to... je to... ne, nejspíš to ani není člověk, nýbrž pochází z Kamenného národa, který uznává a uctívá jen a jen Účelnost. Kolik dívek vlastně čeká v Domě potěšení? Tři sta, pět set, tisíc? Císař by neměl zatěžovat svou polobožskou paměť takovými drobnostmi.

Nyní je pouhopouhým zajatcem svého paláce. Ó ano, nastane čas, kdy bude sám vydávat rozkazy, trestat a udělovat milost – stejně jako jeho otec. Ale... měl otec při rozhodování vůbec volné ruce? Co když i to bylo pouhé zdání?

„Strážte!“ Věděl, že odmítat elitní vojáky by bylo nesmyslné. Kapitán palácové gardy by takový rozkaz jednoduše neposlechl. Zatím se stále podřizuje výhradně Říšské radě. Za jednapadesát týdnů se už on, císař, bude moci pohybovat po městě inkognito, ale teď ještě ne...

U brány čekaly na vladaře dvě desítky mohutných válečníků na koních černých jako noc. Polovina z nich patřila k Volným, kteří obdrželi říšské občanství. Každý byl prověřen všemi sedmi Řády; čarodějové ručili za jejich spolehlivost. Tito Volní pocházeli z poražené a rozptýlené družiny. Říšské poddanství jim dávalo šanci na přežití a na pomstu. Sloužili ochotně a svědomitě, nikoli ze strachu.

Druhou desítku tvořili císařští střelci z kuší; říkalo se o nich, že svou přesností předčí dokonce i elfy.

Koňská kopyta zaduněla po padacím mostě, jak kavalkáda zamířila do tmy spící metropole.

Kapitola třetí

Poté, co se čaroděj z Řádu Ark s chutí najedl, opustil Říšského lva. Mágové Duhy už dávno, a dokonce s dílčími úspěchy pracovali na přemísťování kouzlech, jež by jim umožnila dostat se na potřebné místo během jediného okamžiku; tato zaklínadla si však žádala dlouhou a pečlivou přípravu, takže i kdyby podobné čary měl k dispozici, stejně by je nepoužil. Jeho poslání bylo přísně tajné a komtur mu zakázal jakékoli zbytečné čarování. Soupeřící Řády si sotva budou všimnout mladého stoupence, který přijel do Chvalinu, ale kdyby začal používat Sílu Arku, jistě by se mu podívaly na zoubek pozorněji. A to by potom znamenalo...

Mág potřásl hlavou; snad aby se přesvědčil, že mu stále pevně sedí na krku.

Upřímně řečeno nečekalo ho nic složitého. Setkat se s jistým člověkem. Vyměnit si s ním domluvená hesla, převzít od něj to, co pro něho bude mít, a zaplatit mu za to zlatem. Velkým množstvím zlata; tak velkým, že se mu opasek stěží drží na bedrech. Předanou věc za žádnou cenu nerozbalovat a honem si s ní pospíšet do nejbližší řádové věže, kde na něj bude čekat komtur Devran.

Ano, nic složitého. Jak správně říkává moudrý komtur, nejlepším řešením je téměř vždy řešení nejjednodušší. A právě díky takovým malým, na první pohled nepodstatným záležitostem se postupně rodí Velké vítězství.

Mág pobídl koně. Stanovy Řádu Ark označovaly pýchu za jeden z osmi smrtelných hříchů, ale mladý čaroděj přesto nedokázal potlačit pomstychtivou radost, když viděl záda obyvatel Chvalinu, ohnutá ve spěšných úklonách.

Neznal svého otce a neznal ani svou matku. Narodil se v příkopu vedle špinavé ostragské krčmy a byl odsouzen k záhubě – avšak božové, především pochopitelně Pravý bůh, do něho z jakéhosi prapodivného rozmaru vložili příliš mnoho ohně a síly. Věčně hladový a zmrzlý přečkal – neznámo jak – nejtěžší dětství, během něhož obvykle umíralo devět z deseti dětí; do svých sedmi let pak žil mezi ostragskými žebráky a záhy si vydobyl přezdívku Barsag, podle krvelačné mýtické příšery.

Kdykoli se totiž schylovalo ke rvačce, všechna krev se mu nahrnula do hlavy a on se jako berserk vrhal na protivníka, a to i když byl mnohem starší a silnější. A právě během jedné takové bitky si ho všiml Devran – tehdy ještě kapitánporučík.

Potom nastala dlouhá výuka ve věži. Barsagûv patron se stal komturem, avšak na toho, komu svého času dal jméno, nezapomněl. Klučina vykazoval nemalé nadání a rychle dosáhl druhého stupně, zatímco mnozí jeho vrstevníci se stále plácali mezi tovaryši.

Ilmet – toto jméno dostal v Řádu – věděl, že navzdory jednoduchosti je tato záležitost velmi důležitá. Komtur poslal právě jeho, svého nejvěrnějšího a nejoddanějšího muže, aniž by mu prozradil, o čem se ve skutečnosti jedná. To znamenalo, že šlo opravdu o tajnou a důvěrnou věc. A nejlepší způsob, jak zůstat v utajení, je chovat se pořád stejně. Právě proto si Ilmet ponechal svůj černý a stříbrný šat, podle něhož ho každý mohl poznat na míle daleko – čaroděj druhého stupně, oblečený jako prostý měšťan či venkovan, by totiž působil podstatně podezřeleji.

Mladý mág netušil, že navzdory velké opatrnosti již podezření vyvolal.

* * *

Člověk musel znát Chvalin lépe než svých pět prstů, aby – sám nepovšimnut – dokázal sledovat čaroděje z Řádu Arku, zdaleka ne nejslabšího. Mladík s nezapamatovatelnou tváří se ve městě vyznal právě tak, ne-li ještě lépe. Tam, kde jezdec musel objíždět bloky k sobě pevně přitisknutých domů, pěší si vždycky našel nějakou skulinku k proklouznutí.

Noc už je na spadnutí – tak kam se ten zatracený mág žene? Do jakého hnusného čarodějnického doupěte? Podřezávat zahnutým nožem novorozeňata, chytat jejich krev do misky a pak z ní vařit vražedné tinktury? Nebo snad praktikovat černou magii a ze skrytých hlubin všehomíru vyvolávat demony v naději, že od nich získá jejich tajemství a donutí je, aby mu sloužili? Nebo se chlapík jenom rozhodl vykašlat se na stanovy svého Řádu a hledá si na dnešní noc nějakou pěknou kurvičku?

Jejich osudy byly v mnoha ohledech podobné; osudy mága Ilmeta z Řádu Ark a nevhledného špeha, který se už dávno nevyznal ve svých falešných jménech. Tady ve Chvalinu se musel stát Fessem. Toto jméno bylo zároveň heslem a propustkou. Šedá liga mu ve městě dala pro případ nouze právo na schůzku, byť jen jednu jedinou. A poskytla mu i sebevražedné zakletí; to kdyby byl chycen a věděl, že mučení už nevydrží.

Fess dosud nikdy nic takového nepotřeboval.

V Chvalinu byl teprve podruhé. Orientoval se tu však lépe než větší na starousedlíků. Věděl dokonce i to, nač oni sami už dávno zapomněli – znal opuštěná sklepení, vyschlé studny i podzemní chodby, vyhloubené kdysi k obranným či jiným účelům; také nyní – zatímco procházel pustými zatuchlými katakombami – stačil dvakrát dostihnout svého koně, jak se v hantýrce Ligy říkalo sledované osobě.

Kdepak, tenhle chlapík nemíří do bordelu.

Minuli Veselou čtvrt, Malý trh i Chrámové náměstí, Prostřední trh, městskou radnici...

Snad nejede k bráně?

Nakonec se však zastavili ještě před městským opevněním. Jarmareční prostranství, prostým lidem nazývané Náměstí komediantů. Ale co tu chce tenhle mág tak pozdě večer?

Čaroděj ledabyle sesedl z koně, naučenou ráznou chůzí (podle ní lze stoupence Řádu Ark poznat v jakémkoli davu!) vykročil na náměstí a zastavil se v jeho středu u sloupu trčícího ze země. Na tento sloup pořadatelé jarmarků vyvěšovali cedulky oznamující všem lidem – tedy alespoň těm, kteří uměli číst – kdo a kdy navštíví slavné město Chvalin. Tomuto zvyku Fess nikdy nerozuměl, a byť se snažil sebevíc, nedopátral se, odkud se vzal, kdo ho potřebuje a proč vlastně stále existuje, když obstojně číst umí jen zhruba jeden člověk z patnácti. Říkávalo se, že tato tradice byla zavedena na přání jednoho z mágů. Kdoví? Ať už tomu bylo jakkoli, kůň nějakou dobu stál a upřeně zíral na jednu z cedulek. Zdržel se u ní asi minutu a pak zamířil zpátky.

Poté, co ho doprovodil až do Říšského lva, vrátil se Fess zpět na jarmareční prostranství. Už se téměř setmělo a ulice byly přehrazovány zátaras; noční hlídky zaujímaly svá stanoviště. Před sloupem s cedulkami musel špeh rozsvítit tajnou lucerničku nazývanou „drobeček“. Teprve pak si přečetl napínaje zrak: „Poslední představení před Lijáky! Kočovný cirkus pánů Onfima a Onfima. Neobyčejná podívaná! Pospěšte si!“

Vše bylo napsáno na malém kousku pergamenu se stopami špatně smyté barvy; bylo zřejmé, že rozhodně není použitý poprvé. Komu prospěje? Kolik lidí si ho asi přečte?

Fess si nad tím přestal lámat hlavu a vrátil se do hostince. Když proklouzl na půdu a s pomocí speciálního naslouchadla se přesvědčil, že mág doopravdy spí, ponořil se i on do ostražitého spánku – jako lovecký pes.

Volní, kteří o sobě tvrdili, že jsou bratr a sestra – Kan-Torog a Kan-Mola – za sebou zavřeli dveře ihned, jakmile překročili práh nuzného kamrlíku. Na nic lepšího Nelidé neměli nárok. Jakmile dostanete říšské občanství, jakmile se zřeknete své minulosti, pak prosím, buďte vítáni i v těch nejlepších hostincích. Ale do té doby se musíte spokojit s tímto.

„Hora budiž pochválena,“ vydechla dívka. „Jsme ve Chvalinu.“ Mluvila celoříšským jazykem; všechny samohlásky vyslovovala zvučně a zvonivě, jak bylo typické pro obyvatele hlavního města.

Mladík neodpověděl. Tiše se posadil na úzké lehátko, položil si ruce na kolena a zamhouřil oči. Slovo nebylo zapotřebí. Přišli sem pracovat. Všechno už bylo dávno dohodnuto – ještě v trpaslických dolech. Nyní nezbyvalo než čekat na Sídriho, až přinese slíbené peníze. Pro práci jsou nezbytné zbraně, byť by se bez nich Volní nejspíš dokázali obejít. Jestli ten zpropadený trpaslík stačí dát všechno do pořádku (tedy uplatit všechny, koho je třeba), už zítra se s Kan-Molou (ve skutečnosti se dívka jmenovala úplně jinak) vydají na sever.

„Proč mlčíš?“ nedala si pokoj společnice mladého kapitána Volných.
„Tak řekni...“

„Neruš, človče,“ odpověděl mladík tiše.

„Človče?“ Dívka zdudla.

„A co jiného jsi, Tavi, když ne lidské dítě, osvojené a vychované mým národem?“ pronesl nevzrušeně Kan-Torog. Ani ho nenapadlo, že by jí jeho slova mohla urazit nebo se jí dotknout – vždyť copak pravda může někoho urazit?

„Nemusíš mi to připomínat!“ vybuchla.

„Proč ne?“ podivil se lhostejně Kan-Torog.

„Jsem Volná!“ zasyčela dívka. Vypadalo to, že nechybí mnoho, aby se na svého „bratra“ vrhla a nehty mu rozdrásala tvář. „Možná mi v žilách nekoluje vaše krev, ale vašeho ducha nepochybně mám. Tak nač se zbytečně hrabat v minulosti?“

„Dokážeš chytit letící šíp, bude-li třeba?“ zeptal se mladý kapitán.

Tavi sklonila hlavu. Se zbraněmi uměla zacházet skvěle. Ze souboje s téměř každým člověkem by vyšla vítězně – avšak zvláštní finty Volných jí zůstávaly nedostupnými. Vyžadovaly totiž něco víc než jen výchovu a pšli. Vyžadovaly tu správnou krev.

„Tak tedy zmlkni,“ přikázal Kan-Torog se stále stejným lhostejným výrazem a opět zavřel oči. Dívka několik okamžiků hněvivě hleděla na společníka; chřpí se jí chvělo potlačovanou zuřivostí a prsty křečovitě svíraly kostěnou střenku dýky.

„Proč se vlastně zlobíš?“ ozval se opět mladík. „Musím se přiznat, že tomuhle tvému zvyku jsem nikdy nerozuměl. Navíc, jaká by z tebe byla Volná, Dręarańń Śeodńń, když nedokážeš ovládnout své city ani poté, co jsi dostala úkol přímo od Kruhu kapitánů?“

„Ano, máš pravdu, bratře.“ Dívka sklonila hlavu. „Máš pravdu. Odpuř mi to, odpuř...“

Kan-Torog na ni znovu upřel udivený pohled.

„A teď zase prosíš o odpuřění. Mne. Proč? Uspějeme-li, nikdo se o tvá slova a myřlenky starat nebude. A jestliže selžeme, soudit nás bude tentýž Kruh, který nás sem vyslal. To jeho členy budeš muset prosit o odpuřění, ne mě. Ach, ten prapodivný lidský charakter. Hlavně se neurářej, Tavi. Vidíš, teď jsem sám začal mluvit skoro jako tvoji soukmenovci! Nejsi špatná bojovnice. Dokonce bych řekl, že patříš k těm nejlepřím, protože jinak by tě se mnou Kruh nikdy neposlal. Navíc znáš lidská tajemství, ovládáš magii... Co chceš víc? Stát se skutečnou Volnou, nalít si do řil naši krev? To nemůže nikdo. Na světě neexistuje magie schopná změnit tvou krev v tu, která koluje v nás. Pochop to, Tavi. Asi moc mluvíím, což je hřišné, ale než se s tebou pustím do plnění úkolu, musím se ujistit, že neselžeš jen proto, že se budeš v myřlenkách zaobírat něčím jiným... No, jistě mi rozumíš.“

„Ano. Ano... samozřejmě.“ Tavi, dívka s mnoha jmény, měkce dosedla na paty ve vzdáleném rohu ubohého pokojíku. Zavřela oči. Byla teď vskutku k nerozeznání od kteréhokoli Volného. Avřak jaké kouzlo ji z obyčejné lidské dívčiny změnilo v dokonalou kopii příslušnice tajemného nelidského plemene, zůstávalo záhadou.

Do kamrlíku se jako studený had vplížilo mlčení a zaplnilo všechno kolem svými nespočetnými kličkami. Nesmlouvavě polykalo zvuk za zvukem, řramot za řramotem, až obě postavy pohroužené do zamlklosti obklopil oblak naprostého, dokonalého a neproniknutelného ticha.

Kan-Torog pootevřel oči a vrhl rychlý pohled na svou společnici. Oči měla stále zavřené, řrasy se jí ani trochu nechvěly a hrudník se pomalu zvedal a zase klesal, jako by klidně a tvrdě spala.

Ve skutečnosti tomu tak samozřejmě nebylo.

* * *

V sousední komůrce za sebou trpaslík jménem Sídri pečlivě zamkl podezřele tenké dveře. Chatrná závora by dokázala uklidnit pouze naprostého hlupáka. Šrouby, kterými byla připevněna, by povolily po dvou nebo třech silněřších kopancích.

Zpod volné, nesčetněkrát zašíváné a záplatované cestovní bundy vylovil Sídri ošoupaný kožený váček; jeho šňůrky byly pevně spojeny olověnou pečetí Kamenného stolce s vyraženou runou Srdce hlubin. Trpaslík, mumlaje si pod nos jakási slůvka v tajném jazyce Podhorského lidu, pečeť ohnul a začal rozvazovat provázky. Když váček konečně otevřel, sáhl dovnitř a vytáhl předmět o velikosti dětské pěstičky, zabalený do šedého hadříku. Vypadalo to, že Sídri na okamžik zatajil dech. Odložil pečeť a pomalu začal rozbalovat svůj poklad.

Louč v kovovém držáku, osvětlující pokojík, se náhle rozkomíhala a zablikala. Žlutý plamínek se změnil v čadivé namodralé jazýčky; psi, kteří se právě rvali na velké hromadě odpadků pod oknem, svorně zavylí.

„Řaašaaš Dřóbdt!“ zanađával Sídri šeptem. A měl proč – ukázalo se, že je hostinec očarovaný. Každíčký kámen v jeho základech, každíčké prkno prožrané červotoči, každíčká vratká židle a každíčký stůl se zaplivanou deskou, každíčká postel hemžící se štěnicemi i každíčká pomrkávající louč – všechny tyto věci bez přestání žádostivě pátraly po cizích čarách, bažily po nich a netrpělivě čekaly, až se objeví; Sídri si uvědomil, že jakmile si povšimnou magie, ihned spustí poplach.

Trpaslík sevřel šedý balíček v silné pěsti. Levou rukou strhl z opasku jednu z nesčetných taštiček – šňůrky povolily téměř bez odporu – a na desce stolu se objevil prastarý nažloutlý zub jakési neznámé příšery, pak matný bronzový prsten, do něhož byl místo drahokamu zasazen krvavě rudý kousíček dřeva, a nakonec drobounké nevzhledné pírkó, na první pohled podobné vrabčímu. Trpaslík téměř neslyšně pronášel formulku zaklínadla, přitom navlékal prsten na zažloutlý zub. Ten pak položil špičkou ke skomírající louči a na něj položil pírkó.

Louč ihned přestala pomrkávat a trpaslík s úlevou vydechl. Ano, ano, jistěže se o tom okamžitě dozvedí stoupenci Duhy; ve Chvalinu jich je plno, neboť město, rozkládající se na pomezí panství Rudého Arku, Bezbarvého Nergu a Fialového Kutulu, se odjakživa hemžilo špiony a donašči, špicly a udavači všech Řádů bez výjimky. O Chvalin se živě zajímala také Šedá liga – bájně společenství válečníků a vyzvědačů; chodívali sem i trpaslíci, obzvláště ti mladší, kteří se navzdory všemu ještě nevzdali naděje, že se Drahokamový stolec Horského pána jednoho dne vrátí na své původní místo pod Carskou horou...

Louč přestala poblekávat a Tavi vyčerpaně uvolnila ramena, stažená v bolestné křeči. Neměla již sílu udržovat kouzlo, ani o chvíličku déle. Duha určitě nepojme žádné podezření... A Sídri o tom přece nemusí vědět.

* * *

Sídri přerývaně oddechoval a co chvíli pošilhával po nažloutlém zubu, jenž zkontroloval míhání louče, a pokračoval v čarování. Teď už se mu povedlo rozbít hadřík; na zaneřáděné desce stolu se pronikavě zablýskl krystal nepravidelného tvaru, naprosto bezbarvý a průzračný; světlo se vrtošivě odrazilo od stovek jeho faset.

Potichu odříkával slova zaklínadla se trpaslík maličko skrčil, aby se jeho oči ocitly v jedné rovině s deskou stolu. Přimhouřil levé oko a se zatajeným dechem se zahleděl do nitra třpytivého krystalu.

Louč znovu varovně zamrkala. Pod prkny na podlaze kdosi ztěžka zaúpěl; z komínového průduchu se ozvalo přidušené zavytí. V trpaslíkově tváři to zacukalo, ale do hlubin krystalu se dívat nepřestal. Vzduch v komůrce začal popraskávat a pod stropem se roztačily roje modravých světlušek. Na Sídriho čele se objevily velké krůpěje potu – odkudsi zdola zazněly drsné hlasy nočních strážů. Majitel hostince už zřejmě stačil vyvolat poplach. Sídri však kouzlo nepřerušil.

Nad krystalem pozvolna houstl modravý obláček – neproniknutelný jako ranní mlha plazící se krajinou. Záhy se na něm vytvořil podivný trychtýř; modré nitky čarodějného preludu se začaly svíjet, jedna za druhou se zapojovaly do mystického tance; dnem trychtýře na okamžik vykoukla Temnota... vykoukla a ihned zmizela, aby byla nahrazena bezednou hvězdnou oblohou. Ještě okamžik – a všechna souhvězdí se odklidila do ústraní; objevila se klikatá černá čára, obrysy vzdáleného horského hřebene. Zdálo se, že jedna z hor má na kamenné hlavě nasazenou korunu – čtyři ostré bodce, čtyři hroty kopí, s mlčenlivou výhrůžností namířené do prázdnoty nebeské klenby. Korunovaný kolos se rychle blížil, rostl a svou hmotou zaplňoval všechno vůkol; trpaslík strnul, neměl dost sil odvrátit zrak. Teď už by působení zaklínadla nedokázal přerušit, ani kdyby na tom záviselo jeho přežití.

A vtom se na úbočí velikána objevilo něco ještě tmavšího než kámen, černé maso hor – zející otvor jeskyně, lačná tlama, chřtán věčně dychtící po kořisti. Sídri sebou škubl, zašoupal nohama po podlaze, jako by se chtěl odplazit, otočit, skrýt se před pronikavým a hladovým pohledem,

který se na něho znenadání upřel ze tmy, a přehlušit tichý zlověstný hlas, jenž se mu rozlehl v hlavě:

„Přišel jsi sem dobrovolně – jsi můj!“

* * *

„Magie!“ Stačil jediný plavný bleskurychlý pohyb a Kan-Torog stál na nohou. „Tavi!“

„Jen klid,“ ozvala se dívka, aniž se pohnula, dokonce aniž rozevřela zuby. I její oči zůstaly zavřené. „Je to nezbytné, bratře. Sídri musí najít Cestu. A to právě a jediné tady ve Chvalinu – samozřejmě, pokud jsi ještě nezapomněl, na čích kostech spočívají základy zdejší citadely a chrámu Mrtvých.“

Mladík kvapně a úsečně přikývl. Pak z podlouhlého cestovního zavazadla vytáhl pár celkem obyčejných tyček a vrhl se do chodby. Dole po schodišti již dupaly těžké holínky městských strážníků.

Tavi zamířila doprostřed válečnickových zad a prudce vymrštila ruku; malíček, prsteník a prostředník měla pokrčené, ukazováček natažený a palec vytrčený do strany – jednalo se o znamení zakletí Ýkků. V tentýž okamžik pod strážníkem běžícím vpředu praskl schod; muž sprostě zaklel a zřítíl se dolů. Přispěchavší Kan-Torog ho jen tak tak stačil chytit za zápěstí.

„Drž se!“

Úzké schodiště ucpala tlačence. Hloupý hostinský pod ním skladoval množství jakýchsi železných úlomků, které strážníkovi, držícímu se zuby nehty a s tváří zalitou studeným potem, připadaly jako schválně vztyčená kopí.

Než jeho druhové schovali meče a pomohli vytáhnout svého smolařského velitele, uplynula dosti dlouhá doba.

„Hele, co se tady vlastně stalo?“ zeptal se Volný tím nejmírnějším tónem, jakého byl schopen, zatímco strážným zdvořile uvolňoval cestu.

Právě zachráněný strážmistr na něho vrhl zachmuřený pohled. Volný v říšském městě mohl znamenat jen jediné: žádost o občanství. Volní byli nesmírně schopní a cenění válečníci, takže nemělo smysl se s jedním z nich zbytečně hádat, ale... Zdalipak to nebyl právě on, kdo zde praktikal zakázané čáry? Ale na druhou stranu – nepatří kouzlení náhodou mezi jeho privilegia, o nichž toho strážmistr sice hodně slyšel, avšak s určitostí samozřejmě nevěděl vůbec nic?

„Musíme tu něco prověřit,“ zabručel posupně strážník. „Rozumíš mi, nebo mi nerozumíš, mládenče?“

„Ano, jistě,“ usmál se mladík přívětivě. „Mám vám pomoci, sataare?“

Strážmistr, který velel pouhé desítku mužů, byl pochopitelně skutečnému sataaru, příslušníku jízdní gardy Starých císařů, vzdálený asi jako země Božskému kruhu nebes, ale lichotka – i ta nejprimitivnější – stále zůstává lichotkou.

„Díky,“ pousmál se strážmistr. „Zvládneme to sami.“

Zbytek strážných opatrně obešel prasklý schod; vzápětí se oddíl s hřmotným dupáním rozběhl chodbou za svým velitelem.

Kan-Torog jim zdvořile ustoupil z cesty. Na rtech se mu objevil záladný, opovržlivý úsměv – ty prosťáčky ani nenapadlo, že by Volný, jenž se „náhodou“ v pravý čas ocitl poblíž, mohl pouze získávat čas pro svého společníka, aby mu dal šanci zahladit stopy. Co se dá dělat, omezení jsou prostě Božské nedorozumění, omyl Velké matky, nenapravený Jejm blahosklonným a lhostejným Synem...

Ale ještěže jsou. Občas se hodí.

* * *

Když rámusící houfec vtrhl do Sídriho kamrlíku, veškeré stopy po čarodějství už dávno zmizely. Plamínek louče hořel zpřímá a matně – právě nastaly poslední okamžiky jeho kratičkého života.

K trpaslíkovi se strážmistr choval úplně jinak než před chvílí k Volnému, jenž sem přicestoval, aby získal říšské občanství.

„Co jsi zač?“ štěkl velitel. Ostřím krátkého meče se širokou čepelí, jímž se dobře bojuje v bitevní tlačenci, mířil podsaditému Sídrimu na hrud. Trpaslíkům, dwarfům, zwergům a všem jejich příbuzným na území Říše zákon nedovoloval nosit zbraně. Ty, kteří tohoto nařízení neuposlechli, čekaly strašlivé Nevruovy doly, v nichž ani ti nejsilnější z obyvatel podzemí nežili déle než půl roku.

„Sídri Dromarong z klanu Dromarongů, syn Sturleho. Kupec,“ představil se trpaslík, načež se spěšně a hluboce uklonil. Za strážmistrovými zády se zvedlo několik kuší – před jejich šipkami by kupce nezachránila ani kroužková košile, schovaná pod bundou; mimochodem, i její nošení zakazoval císařský výnos.

„Jaký čáry jsi to tady provozoval?“ zaryčel strážmistr, aniž sklonil meč. „Odpověz, ty podzemní prase!“

Sídri zafuněl; tváře mu okamžitě zrudly a podobaly se jeskynní houbě-žroutíku v čase květu. Nazvat trpaslíka podzemním prasetem bylo neodčinitelnou urážkou. Takovou nelze smýt ani tím, když se z provi-

nilce bude pomaloučku vypouštět krev – úplně všechna, pěkně kapku po kapce...

„Prosím nejudatnějšího o prominutí, ale nedělal jsem tu nic odsouzeníhodného.“ Trpaslík se opět uklonil a ještě jednou donutil svá rovná, něčemu podobnému neuvyklá záda, aby se ohnula. „Jak je udatnému nepochybně známo, jsem Sídri, spořádaný kupec, dbalý říšských zákonů.“ Trpaslík ze sebe tuto naučenou tirádu vychrlil jedním dechem, s očima samou horlivostí vytřeštěnými. Rychle pokračoval: „Do slavného města Chvalinu, jež prosperuje pod vládou všemocné císařské koruny – nechť síly země i nebes prodlouží život tomu, kdo ji nosí – jsem dorazil s nákladem zboží; toto zboží bylo náležitě překontrolováno městskou celnicí, což potvrzuje odpovídající záznam v mém obchodním deníku, opatřený přesně dle císařského výnosu nesmyvatelnou erbovní pečeti...“ Trpaslík mluvil a mluvil, zahlcoval strážmistra slovy; hovořil monotónně a téměř bez odmlk. Velitel se na několik okamžiků zarazil, ale ukázalo se, že ani on není žádným nováčkem, který by se nechal tak snadno opít rohlíkem.

„Přestaň mi strkat pod nos ty svý prašivý knížečky! Otoč se tlamou ke zdi, pracky si dej za hlavu a žádný pitomosti! Chlapi, všechno to tady prohledejte! Už jste poslali pro strážního čaroděje?“

„Ano, Machare,“ ozvalo se ode dveří. „Jeich kouzelnický blahorodí slíbilo, že sem dorazí co nejdřív. Samotnej Ondulast...“

„Ondulast?“ Na strážmistrových rtech se objevil zlomyslný škleb, který nevěstil vůbec nic dobrého. „Ondulast, trpajzlíku, není žádnéj kejklíř, kterýho by sis mohl otočit kolem prstu, ty vychytralej ksichtě. Ten z tebe při výslechu pěkně pomaloučku vytáhá všecka střeva... a to přímo tady v týhle díře.“

Soudě podle toho, jak rychle Sídriho tvář pobledla, to vypadalo, že strážmistr nelhal, a dokonce ani nepřeháněl.

„Takže radši všecko vyklop dobrovolně.“ Strážníkův hlas teď zněl sice nabručeně, ale téměř důvěrně. „A pak dělej, co ti bude říkat... Nezapomeň se uklonit... A možná, že bys nakonec ani nemusel skončit v dolech.“

Řekl to více než srozumitelně. Ctihodnému kupci bylo nabídnuto, aby se jaksepatří praštil přes kapsu a tím se zbavil dotěrných strážců zákona. A až dorazí mág, bude mu náležitě vysvětleno, že k žádnému zakázanému čarování vůbec nedošlo a všechen povyk vznikl jenom proto, že se hostinského ošklivá dceruška pokoušela přičarovat si na noc nějakého ucházejícího chlapa, ale nějak si popletla slova, protože to dopadlo, jak to dopadlo... Strážní čarodějové jsou taky jenom lidé, a to poslední,

po čem touží, je přehrabovat se v trpaslickém harampádí a hledat stopy nepovoleného používání magie. Tihle kouzelníci mají beztak svých starostí až nad hlavu. Třeba jak se zbavit nadřízeného a nastoupit na jeho místo, ale přitom se nedat předběhnout nějakým ambiciózním mladíčkem... A to je celá věda!

Sídri tomu samozřejmě rozuměl moc dobře. Jeho ruka pochopitelně ihned zmizela v záňadří, aby nahmatala vytouženou peněženku. Oči strážníků okamžitě zaplály chamtivým ohněm a všechno by dopadlo ke všeobecné spokojenosti, kdyby idylku hned v dalším okamžiku nenarušil příchod zmíněného Ondulasta.

Kdosi si povšiml čaroděje stoupajícího po schodišti a v ten okamžik se hukot hlasů propadl do naprostého ticha. A do toho zazněl studený hlas překypující opovržením:

„Tak co se tady vlastně stalo?“

„U Rökena Rozparovače!“ zaklel polohlasně strážmistr. Vzápětí ho ovládla nevidaná činorodost, a tak na své podřízené ryčel rozkaz za rozkazem: „Dělejte! Na místa, na své místa! Jak se to píše ve stanovách? Hm... s meči, sekýrami či jinými zbraněmi tasenými... po obou stranách vchodu... další dva uvnitř... A tři s podezřelým z čarodějnictví, držíce ho za ruce i jiné údy, nedovolující mu další škodu natropiti...“

A nutno říci, že strážníci plnili rozkazy svého nadřízeného přímo s neuvěřitelnou horlivostí.

„Hele, chlapče, hele, zmiz odsud!“ křikl rozohněný strážmistr na zevlujícího Volného, který se jeho lidem pletl pod nohama. Copak ta jeho privilegia – jedině Röken ví, jaká a zda vůbec nějaká má! Ovšem jestli se Ondulast na něj, na strážmistra, naštve...

Volný se samozřejmě ihned rozvzteklil – jako pes připravený o kost, kterou měl přímo před čenichem.

„To jsi říkal mně, slavný válečníku?“ zavrčel, sevřel levou ruku v pěst a začal ji mnout pravou dlaní. „Mně, který tě před chvílí nenechal spadnout dolů přímo na támhlety rezavé rožně?“

Strážmistr užuž otvíral ústa, aby tomu hrdému pitomečkovi vysvětlil, že s Ondulastem se nežertuje a že dnešní noc může pro Volného a celou jeho partu snadno skončit v mučírně, když vtom...

Ze sousední místnosti neslyšně vyšla pohledná dívčina – soudě podle vzhledu rovněž patřila k Volným.

„Co se tu stalo?“ Protáhla se jako mladý rys a zívla, přičemž si dlaní koketně zakryla ústa. „Co je to za hluk? Pověz mi, ó, nejjudatnější, proč ten poprask?“

A přitom na něho svýma obrovskýmá očima hleděla tak, až z toho šla hlava kolem. Ztělesněná nemravnost – nic jiného.

Strážmistr pocítil, jak mu po zádech začíná stékat pot. Bezděčně polkl a jen sám Röken ví, jak by tato výměna pohledů dopadla, kdyby se na chodbě konečně neobjevil ctihodný Ondulast, stoupenec Řádu Kutul, magistr druhého stupně, který měl kdysi na dosah vysněný třetí stupeň a jednobarvný fialový plášť, ale naneštěstí zhřešil – dle šušky svedl nezletilou učednici ze svého Řádu. Proto, ač mu byl ponechán vysoký titul, byl až do konce života odsouzen k službě v řadách chvalinských strážních čarodějů. Takové ponížení z něho udělalo neslýchaně krutého muže, který stále nedokázal uvěřit v neštěstí, jež ho potkalo, a proto se ze všech sil snažil jakkoli zahladit svou vinu a vrátit se na místo, ze kterého byl s hanbou vypuzen.

„Ptal jsem se, co se tu stalo, pane strážmistře...“ řekl magistr ledovým hlasem a upřeně si všechny přítomné změřil bezbarvýma očima zpod přimhouřených víček.

„Přispěchali jsme sem na základě hlášení, pane!“ jal se pohotově reportovat strážník, jakmile se postavil do pozoru. „Hlášení o nedovoleném praktikování magie! Přimo tady, v této místnosti.“

„A ten... to... hm... tvor – kde se v tu chvíli nacházel?“

„Ve zmíněné místnosti, magistře Ondulaste, Vaše Kouzelnická Jasnosti!“ zahlásil strážmistr, který svého nadřízeného doslova hltal očima.

„Aha... hm... jistě.“ Čaroděj vstoupil dovnitř a štítivě se vyhnul nejbližšímu strážníkovi; ten, byť si dlaní pečlivě zacpával ústa, přece jen nedokázal ukrýt v hrsti mocný česnekový odér.

Magistr Ondulast tedy překročil práh a zastavil se půldruhého sáhu od Sídriho, který se neskrývaně klepal strachy. Mág byl středního věku, poměrně hubený a trochu schýlený; nezdravě bledou tvář měl zbrzděnou vráskami. Úzký nos s malým hrbolkem a hluboké rýhy táhnoucí se až ke koutkům úst dodávaly Ondulastovi podezřavého vzhledu dravce. Vypadal, že neustále čenichá, že po čemsi bedlivě pátrá – buď po zradě, anebo po kořisti. Zlí jazykové o něm samozřejmě tvrdili leccos, ovšem starší čarodějové, kapitáni, komtuři, magistři a mistři nemuseli Ondulasta ještě ani jednou obvinít z nedodržování nebo zjištěného porušování řádového kodexu. I když k tomu měl jako strážní čaroděj pochopitelně spoustu příležitostí.

„Táák,“ protáhl čaroděj neurčitě. „Dejme se do toho. Už se zločinec přiznal?“ Otočil se ke strážmistrovi.

„Nikoli, magistře, Vaše Kouzelnická Jasnosti, nepřiznal,“ odpověděl strážník žalostivě.

„Pracujete špatně.“ Ondulast se kousl do rtu. „Moc špatně. Samozřejmě se o tom nezapomenu zmínit na patřičných místech.“

„Omlouvám se, magistře... neničte mě, prosím... mám doma ženu, malá děcka... slitujte se... nepřipravujte mě o živobytí...“ Vypadalo to, že strážmistr, chlap jako hora, nemá daleko k tomu, aby se rozeštkal.

„Uvidíme,“ procedil mag. „A co na místě činu dělají nepovolané osoby? Proč je ještě nikdo neodehnal? Ne, v takovém prostředí je zhola nemožné pracovat!“

Nepovolanými osobami měl zjevně na mysli Volné.

„Pokorně prosím veleváženého magistra o odpuštění,“ zapěla sladkým hláskem Tavi. „Ale já a můj bratr jsme přicestovali do Chvalinu s karavanou pana Sídriho, takže...“

„Jistě už máte potvrzení o říšském občanství stejně jako soupis stanovených výsad a privilegií, že ano,“ pronesl suše Ondulast, aniž dívce věnoval jediný pohled, a pak se neznámo proč ještě víc zahalil do pláště.

„Víte, vážený magistře, právě jsme dorazili do města, takže...“

„Takže jste v danou chvíli živlem podléhajícím dozoru, jenž nemá právo zasahovat do občanských ani vojenských záležitostí Říše,“ odreticoval čaroděj. „Strážmistře! Postarejte se...“

„Ó, vždyť my už jdeme, jdeme,“ oznámila Tavi stále stejným hláskem. Sídri na ni vrhl pohled plný zoufalství, ale to už se dívka k němu obrátila zády.

Kouzelník počkal, až se za Volnými zavřou dveře, pohrdlivě se zasklebil a pak znovu oslovil strážmistra: „Věci tohohle... kde jsou?“

Na podlaze před čarodějem se v mžiku ocitla tři Sídriho zavazadla.

„Všechno vyházet!“ štěkl Ondulast. „A jeho prohledat. Cokoli najdete, položte na stůl a pak padejte ven. Spolu s ním.“

Trpaslík stál zcela nehybně; spíš mrtvý nežli živý. Netroufal si dokonce ani setřít pot, jenž mu v hojně míře vyrašil na čele. Ondulast špičkou černé holínky s odporem rozhrábl Sídriho věci, navršené na velkou hromadu; dokonce se ani nenamáhal s čarováním.

„Tohle ihned uklidte. Nic v tom není,“ poručil. „A teď se podíváme na tohle...“

V tu chvíli již na špinavé desce stolu, pokryté podezřelými tmavými skvrnami, ležely: výnosem povolený zavírací nůž se stříškou ze dřeva růžového jeskynního stromu; kožený lisovaný pytlík na tabák s vyšitým runovým monogramem; křesadlo a ocílka; nepříliš čistý hadřík, který zjevně sloužil jako kapesník; stříbrný řetízek s erbem rodu Dromarongů; veliký svazek klíčů z tepaného černého kovu; staříčká višňová dýmka s bronzovým kroužkem

na troubeli; druhá dýmka, o dost novější – zjevně náhradní; rulička pevné kůže; dřevěná vyřezávaná krabička se sadou brků a lahvičkami s různobarevným inkoustem; půltucet svitků a tucet nepopsaných pergamenů; cestovní deník v umaštěných deskách; osm parádních přívěsků s beryly, jejichž nošení říšský zákon umožňoval, a nakonec krátká jasanová hůlka, pečlivě uhlazená a naleštěná, avšak zcela nezdošená a nevyřezávaná.

Ondulastovi stačil ke zhodnocení všech těchto věcí jediný pohled.

„Táák...“ Zašklebil se ještě víc – jako by se mu do úst dostalo něco nesnesitelně hořkého. „Svažte tomu tlapy... a počkejte na chodbě. A nezapomeňte za sebou zavřít dveře, strážmistře.“

Ondulast ještě nikdy nemusel svůj rozkaz opakovat dvakrát.

* * *

„Co to dělá?“ zeptal se Kan-Torog neslyšně.

„Tiše! Tiše! Ondulast není žádný hlupák ani slaboch.“ Taviiny prsty se jen míhaly. „Mysli tišeji! Skrývej své myšlenky! Není v mé moci tě úplně skrýt... Tak... Ptáš se, co to dělá? Teď už mu je samozřejmě všechno jasné. Stačilo, aby se jednou jedinkrát podíval do tváře našemu nebohému trpaslíkovi. Magistr ale stejně bude hledat stopy... pro něj totiž není důležitý jen samotný fakt viny. Chce pochopit, co tady Sídri doopravdy prováděl, protože ví, že trpaslíci se raději nechají umučit k smrti, než by vyzradili tajemství. A pak by mu už nepomohla ani všechna proslavená nekromancie Fialového Řádu. Náš magistr se tedy bude muset drobtáčko zapotit.“

„Ale vždyť...“

„No jistě, žádné ingredience tam už dávno nejsou. Pro zkušeného mága ale sledování stopy přesto nebude nijak zvlášť obtížné. Kouzelnické nedouky, řádové stoupence těch nejnižších úrovní, bych snad dokázala oklamat, ale čaroděj druhého stupně je nad mé síly, Kane.“

„Rozumím. Meč...“

„Jen zbytečně zahubiš Sídriho, nic tím nezískáš. I kdybychom se snad vypořádali s Ondulastem – a ujišťuji tě, že skolit magistra by nebylo nic lehkého ani pro tak zdatného válečníka, jako jsi ty – bylo by pro nás vše, co trpaslík viděl, stejně ztraceno. A bez toho by už pak nic nemělo smysl. Nezapomínej, že toto zakletí ovládají pouze příslušníci Podhorského lidu.“

„Co tedy?“

„Běž otravovat strážmistra. Stěžuj si na to, že trpaslíka už za chvíli odvedou, a on přitom má naše zavazadla a všechno ostatní. Ondulasta přenech mně. A pamatuj si – žádné zbraně. Zatím. Až jedině v krajním případě.“

* * *

V Sídriho komůrce se mezitím magistr Ondulast beze spěchu připravoval na seslání kouzla. Nedovolené čáry ucítil, už když stoupal po schodišti. Trpaslík praktikoval magii – o tom čaroděj ani v nejmenším nepochyboval. Ale proč to dělal? Že by si chtěl pojistit štěstí při obchodování? To se však od Sídriho stejně nikdy neodvracelo; tedy pokud se ve vztahu k trpaslíkům vůbec dalo použít slovo „štěstí“. Ne, pes musí být zakopaný někde jinde...

Ondulast nebyl hlupák ani zbabělec. Mohl se pochlubit skvělou pamětí a úžasnou představivostí; obojí ho svého času dostalo hodně, hodně vysoko... a následně se stalo příčinou jeho pádu. Stačilo, aby se jen na okamžik zamyslel, a už si vzpomněl na všechny obchody, které Sídri uzavřel během posledního půl roku. Ano, trpaslík pokaždé opouštěl Chvalin s nemalými zisky. Teď – jako vždycky před Vražednými lijáky – byla poptávka po stavebních materiálech Podhorského lidu nadmíru vysoká. Proč by tedy měl riskovat a praktikovat zakázané čáry? A ještě k tomu takové podivné? Je dobře známo, že trpaslíci dokážou používat jen a pouze předmětnou magii – magii provozovanou s pomocí amuletů a talismanů. Šlo o čarodějství, k němuž byly zapotřebí určité magické předměty, jako například dračí zuby, gorgulí tesáky a tak dále. Pokud Sídri skutečně kouzлил, kam je asi stačil ukrýt? Hodil je snad z okna? Magistr asi minutu nehybně stál a vnitřním zrakem pátral v hromadě odpadků dole na ulici. Ne... ne... tady také ne... Nikde ani stopa. Pro jistotu přidal ještě zaklínadlo Vyhledání; nedbal na to, že několik hodin po jeho seslání jej stihne to nejprůšernější pálení v ústech a ta nejstrašnější bolest hlavy. Měl pocit, že zaklínadlo narazilo na jakýsi odpor; jako kdyby mu bránil někdo, kdo se nacházel daleko předaleko, snad až na opačném konci města. Kouzelník se soustředil, připraven zlomit cizí vůli, ale odpor okamžitě zmizel a již se neobnovil. A samotný magistr nyní neměl ani stín pochybnosti, že Sídriho čarovné amulety komůrku rozhodně neopustily oknem. Nejspíš je někdo vzal a vynesl ven běžnou cestou.

Ale ne, to by bylo příliš komplikované. Bájny spolupachatel... Magistr svažtil čelo. Ne, nedá se nic dělat; chce-li někdo něco vyřešit, musí to zkrátka vzít pěkně od podlahy. A Ondulast se s hekáním a vzdycháním donutil zapomenout na bolest, která ho očekávala. Pro začátek se bude zaobírat stopou trpaslíkova kouzla ve Velkém éteru a teprve pak se podívá na amulety a pouměcky.

* * *

Nic se mi nedaří. Je příliš silný. Zatraceně, jaký Řaßsaař Dřóbdt mi poslal do cesty tohohle Ondulasta?! Tavi horečnatě sestavovala zaklínací řetězec. Samé nepřijemnosti. Nejprve nezafungovalo mé ochranné zaklínadlo, které mělo zcela skrýt Sídriho čáry, a teď ještě Ondulast! Jistě, Kan se dokáže vypořádat se strážníky a ona si možná poradí se samotným strážním čarodějem, ale co z toho? Ondulasta může jediné zabít; či přesněji ne zabít, ale jen dočasně omráčit. Ale potom se už o její existenci dozví celá Duha i Bezbarvý Nerg. Ne. Je třeba to udělat jemněji... jemněji... ještě jemněji...

Ondulast budoval své zaklínadlo sice přímočaře, ale zatraceně pevně a důkladně. Žádná prasklinka, žádný pochybný pletenec, za uši přitažená asociace či špatně zvolený vrchní tón. O nepřesném znění Jmen ani nemluvě. Mág druhého stupně nepoužíval grafiku ani materiální instrumentář. Magistrovou jedinou zbraní zůstával jeho vlastní rozum, ale přemoci ho, aniž by pak v celé Říši nastalo boží dopuštění, bylo prakticky nemožné.

Taviino umění postačovalo, aby, aniž by vyvolalo podezření, sledovala každíčkou klíčku jeho zaklínadla; překazit ho však nebylo v jejích silách. Ondulast ihned určil, že v místnůstce nejsou žádné magické předměty, a zároveň že je Sídri nestačil vyhodit; pak se začal zaobírat samotnou podstatou. Stopa kouzla! Stopa kouzla! To je to nejdůležitější. Tavi si dobře uvědomovala, že jestli okamžitě něco nepodnikne...

V zoufalství si přitiskla pravou dlaň na srdce. Poslední rezerva každého čaroděje. Nabrat něco vlastní krve a potom...

Co se stane potom, již nestačila domyslet. Vnitřním sluchem zachytila něco jako srdceryvný triumfální výkřik.

Ondulast pochopitelně nemohl minout tak zjevnou a čerstvou stopu magie; navíc magie naprosto cizí čarám používaným v řádových věžích.

Je nejvyšší čas!

Za okamžik dá znamení a...

Kan-Torog zarazí tři couly ocelové čepele, jež se náhle zjeví zdánlivě odnikud, do hrdla nejbližšímu strážníkovi, dalšímu prstem vypíchne oko a třetího odkopne nohou – to všechno dříve, než si kdokoli stačí všimnout, že se něco děje.

Ondulast se začne otáčet ke dveřím – mág okamžitě ucítí pach smrti – ale je to jen člověk a jeho rozum je pomalejší než tělo; Tavi by mohla stihnout...

„Ať tě to ani nenapadne, ty huso! Tak jako tak se později dozvíš všechno, co je třeba! Pová ti to mrtvola!“

Syčivý hlas až z nejtemnějších hlubin vědomí. Temnota? Tavi se čas od času stávalo, že Ji zaslechla; tu, která, jak věřili Volní, dlela kdesi hluboko pod trpaslickými sídlišti.

Hlasitý sten, plný hrůzy a bolesti, jenž se znenadání ozval za dveřmi, donutil všechny se zachvět. Tavi se zakousla do dlaně, aby potlačila zrádné zaúpění. Éterem se jako dunivé vyzvánění nezměrného zvonu, slyšitelné pouze pro Ondulasta a pro ni samotnou, přehnal odvetný magický úder. Vybrousený a natolik komplikovaný, že i kdyby se tu sešli všichni mágové z Kutulu, nedokázali by vystopovat toho, kdo jej použil. Dívka na okamžik pocítila palčivé bodnutí závisti – toto zaklínadlo bylo tak dovedně upletené, tak umně zamaskované! A navíc fungovalo podle zcela neznámých zákonitostí...

Dveře komůrky se otevřely. Na prahu se objevil Ondulast. Tavi nevěděla, co očekávat; před pouhou vteřinou vůbec nepochybovala, že proti takovému náporu strážní čaroděj nemůže nikdy obstát a že na podlaze pokojíku už leží jeho bezduché tělo.

„Který hlupák vyvolal tenhle poplach?“ procedil čaroděj přes zuby. „Postarejte se o jeho potrestání, strážmistře. Ať hostinský zaplatí pokutu... A ať udělá všechno, co v takových případech velí zákon.“

S čaroději se nelze přít. Strážmistr se zašklebil a dloubl Sídriho do zad.

„Seš volnej, trpajzlíku. A ber to tak, žes měl pořádnou kliku.“

Strážmistr si na rozloučenou odplivl a v čele svých podřízených vyrazil po schodech dolů, aby si to vyřídil s nešťastným hostinským. Nemohlo být pochyb, že tuto noc udatní válečníci stráví celkem příjemně, že nebudou mít nouzi o pivo, selata rožněná na nejlepším šamrijském koření ani o spintaly máčené ve slaném kamenném octu, které si obvykle mohou dovolit jedině boháči z nejvyšší kupecké gildy. A ani pěkné služtičky se dnes jistě nebudou upejpat a odmítat chrabré ochránce zákona.

Jakmile čaroděj i strážní odešli, Sídri tlumeně zaskuhral a na místě se zhroutil. Trpaslík měl mnoho nadání – patřila mezi ně chytrost, obratnost i vlohy pro ovládání magie; odvaha mu však naneštěstí scházela.

Kan-Torog se ještě předtím, než šel Sídrimu na pomoc, přesvědčil, že je schodiště skutečně prázdné a že je nikdo neodposlouchává ani nepozoruje. Poté Volný trpaslíka zvedl a odnesl do pokojíku, který sdílel s Tavi.

„Polož ho sem, k ohni,“ nařídila dívka.

„S těmihle kamennými kebulemi jsou v jednom kuse nějaké nepříjemnosti,“ zavrčel mladík nepřilíši vlídně. „Přisáhám při Nebeském rádlu, že nebytí rozkazu Kruhu...“

„A právě proto s tebou Kruh poslal mě,“ opáčila Tavi se špetkou ironie.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Kan a pak začal hltavě lokat vodu – rovnou z popraskaného hliněného džbánu. Dívka na něj pohlédla s náhlou a očividnou nepřízní; jako na úplného zabeďněnce, jemuž nehodlá znovu vysvětlovat věci, které by snad pochopilo i malé děcko.

„Nerozumíš? No nic, to je vlastně fuk.“

„Přestaň.“ Válečník postavil džbán zpátky na místo. „Radši mi pověz – byla jsi to ty, kdo oklamal Ondulasta? Upřímně řečeno, už jsem měl pocit, že mi nezbude nic jiného než všem těm hloupým beranům podříznout krky...“

Vždycky když na chvíličku zapomene na ony proslulé „způsoby Volných“, začíná být vážně docela sympatický... jako muž.

„Ano, já,“ přitakala lakonicky a s potěšením si povšimla, že v pohledu Volného značně přibylo úcty. Koneckonců, proč by měl vědět, jak to bylo doopravdy?

„Hm... Jsi šikovná.“ Věnoval jí mírně rozpačitý úsměv.

„A kdože to tady ještě před chvílí zpochybňoval moudrost rozhodnutí Kruhu kapitánů?“ popíchla mladíka Tavi.

„Já, ale...“

„Žádná ale. Pojď, probereme Sídriho a pořádně se ho na všechno vyptáme!“

Kdo to jen mohl být? Kdo to udělal? Kdo mi pomohl? Kdo? Kdo? KDO?!

Kapitola čtvrtá

Diktování je mou poslední sladkou nectností. V takových chvílích mám pocit, že minulost ožívá, věčná mlha se rozptyluje, nesouvislé útržky cizího blábolení v neznámých jazycích se mění ve smysluplné názvy kontinentů, říší a měst a já si znovu vzpomínám na vznešenost utonulou ve vodách velké Řeky času, vybavuji si přátele (nebo nepřátele?) a myslím na slavné skutky, které si rozhodně zaslouhují, aby nikdy nebyly zapomenuty a aby se o nich zpívalo v mnoha písních. Kam se to všechno podělo? O tom raději nepřemýšlet. Na mé nynější cele je cosi nepostizitelně správného; na jejich ubohých začouzených zdech, na povýšenosti omezeného opata, který dosud nedokázal pochopit, komu vlastně poskytl útočiště v podzemí Chrámu, svěřeného do jeho péče. Ano, ano, to všechno je vzato kolem a kolem správné. Přesně tak. Ten, kdo mě tu uvěznil, byl zlý, sveřepý a silný, ale navíc ještě spravedlivý. Víím, že si tento trest – tedy pokud to je trest – zasloužím.

Nejsem přikován řetězy a v cestě na povrch mi nebrání žádná mocná zakletí. Bylo od Něho moudré, že to provedl právě takto. Nejprísnějším a nejbdělejším strážcem každého vězně je jeho vlastní svědomí – když si je jistý, že osud, který ho stihl, je spravedlivý. A já si tím jistý jsem. A víím, co by pro Melyn znamenalo, kdybych uprchl.

Vy, kteří čtete tyto řádky – neunavuje vás už náhodou mé mnoho-mluvné stařecké brebentění? Ano, samozřejmě, máte pravdu; je to má nectnost. Kniha, kterou píšete, rozhodně není lakonická ani nezaujatá. Ale co se dá dělat. On se s tím bude muset smířit... nebo mi uloží ještě přísnejší pokání.

Pokračuji. Kochám se intrikou, která se odehrává tady ve Chvalinu; vychutnávám si její peripetie jako starý opilec láhev výtečného archivního vína. Ano, zaklínadlo Vševědoucnosti je mi samozřejmě kdykoli k službám, ale v tom případě by zmizel veškerý půvab, všechno okouzlení a já, starý zajatec prastarého chrámu (který je navzdory vší své starobylosti pořád mladší než já!), starý šílený čaroděj, jenž zde byl údajně uvězněn díky úsilí Duhy, jsem se navíc už dávno vzdal touhy být soudcem a vykonavatelem spravedlnosti. Ačkoli... není to snad jen pouhá maska, jež mi přirostla k obličejí?

O dnešním dni budou napsány zajímavé stránky. Stále však musím bojovat s pokušením utáhnout uzel této intriky jen o trochu, o trošičku pevněji!

* * *

Zběsilá jízda ulicemi spící metropole poněkud zchladila císařovo rozohněné srdce. Mlčenliví Volní, ti nejvěrnější z věrných, seděli v sedlech strnule jako sochy a čekali na jeho další rozkaz. Žádný z nich se na svého vladaře nedíval. Až bude chtít, sám se na ně obrátí.

Hluboká noc. Tady, na jihu Říše, je zatím vládá Temnoty neomezená. Zato na jejím východním okraji, poblíž Selinova valu na hranicích se Semandrou, právě začíná nový den plný práce. Řemeslníci již rozdmýchávají ohně v tavicích pecích, tkalcovské stroje ožívají a mágové se pouštějí do sprádání kouzel, pro která je zapotřebí denního světla.

Mágové všemocné Duhy...

Císařova eskorta, nehybná a mlčenlivá, obklopila svého panovníka. Zastavili se přímo na kraji Hradní skály, vysoko nad velkoměstem, vysoko nad všemi zármutky a radostmi lidnaté metropole, jež nyní dřímala hluboko pod kopyty jejich koní.

Císař viděl potmě stejně dobře jako kočka; ani nemusel použít magii. Jeho pohled zvolna klouzal od nových pětiúhelníkových bašt vnější hradby k polokruhovým rondelům starobylého vnitřního opevnění; mezi nimi, skoupě přeškrtané svítícími náhrdelníky pouličních luceren, se rozkládalo Černé město – útočiště řemeslníků, žebravých mnichů, populných proroků a polozapomenutých chrámů polozapomenutých božstev, končina chudých krčem a levných zájezdních hostinců (tři měďáky za noc na dřevěné lavici), zkrátka domov onoho prostého lidu, který poctivě dodával těžkoodence a štítonoše říšské pěchotě, opoře všech opor a základu všech základů – bez ohledu na to, nakolik jí pohrdali urození šlechticové, jež se honosili výsadním právem sloužit v rytířské jízdě. Právě odtud, z Černého města, a nejen z tohoto, ale i z mnoha dalších podobných sídlišť rozlehlé Říše, se v případě potřeby jako zaklínadlem přivolaní duchové objevovaly nové manipuly, kohorty a legie, aby nahradily padlé oddíly; právě odtud pocházeli ti nejodvážnější, nejspolehlivější a nejoddanější důstojníci, kteří stavěli společný prospěch nad svůj osobní, neváhali jít ze stejného kotle se svými vojáky a umírali po jejich boku. Umírali pro něj, pro císaře, vládce nad životem a smrtí nespočetných poddaných, roztroušených po nezměrných dálavách sever-

ního pobřeží Vnitřních moří. Umírali pro toho, kdo se dosud otevřeně neopovážil ani v nejmenším odporovat mágům všemocné Duhy.

A jako krutá připomínka věčné, stálé a všeobecné přítomnosti této moci se nad tmavým mořem střech Černého města vypínal víc než půltucet štíhlých elegantních věží – jako rapíry či stiletý zabodnuté v těle nepřítelů.

Císař samozřejmě znal přesný počet těchto věží – celkem jich bylo čtrnáct. Každý z Řádů Duhy měl v metropoli po dvou nedobytných baštách. Císař dostával hlášení od osobních strážců z řad Volných, kteří se nebáli smrti, hanby a už vůbec ne čarodějí, že se tu a tam objevili odvážlivci, kteří do oken těchto věží házeli kameny, nechávali hromady smrdutého hnoje tažných tarimů před jejich bohatě zdobenými vchody, psali nadávky na jejich vyleštěné zdi a tak dále. Obyvatelé Černého města mágy nenáviděli, ale zároveň se jich báli. Jejich zášť však nad strachem zcela nezakrytě převažovala.

Ve tmě se rýsovaly i zvonice a kupole kostelů. Chrámů Spasitele bylo v Černém městě rovněž dost a dost – Melyn slul svou zbožností. Copak to nebylo právě tady, kde Pán a Blahodárce zjevil svému lidu svou Božskou tvář, načež ze země pro potěchu srdcí Jeho dětí vytryskly prameny sladkého vína? Stalo se to prý záhy poté, co lidské meče ovládly nejdůležitější nepřátelskou pevnost a ukončily První válku s Danu a jejich spojenci...

Víra v Pána zde rozhodně nebyla jen předstíraná.

Mimochodem, duchovní ve svých kázáních nikdy nevyzdvihují Duhu a nepřesvědčují lid, aby ji začal milovat, napadlo náhle císaře. Jako kdyby si snad ani nevšimli zdi umazaných hnojem. Vždyť i tohle je nejspíš hra. Církev je tady, rovnou pod nosem, a bez přestání se věnuje svým ovečkám, zatímco mágové jsou kdesi daleko a pramálo se zajímají o prosté smrtelníky, usilující o spásu svých duší.

Tím spíše, že vzpomínky na Hrůzu Exodu jsou stále živé.

Nikdo už dnes neví, co vlastně Exodus způsobilo. Ale na Hrůzu, na tu prastarou prvotní Hrůzu zapomenout nelze.

Za starou vnitřní hradbou se táhly bloky Bílého města – sídla kupeckých zbohatlíků, proslulých řemeslníků, vážených duchovních, vědem s patenty vystavenými Duhou, členů cechů, praktikujících lékařů (zdaleka ne všichni byli ochotni nechat se léčit vědmami, o mázích Duhy ani nemluvě), kurtizán, majitelů solidních hostinců, taveren a podobných podniků, šlechticů sloužících v armádě, penzionovaných centurionů a mladších legátů – zkrátka té nejčistší veřejnosti. Chrámů a kostelů zde

bylo bezmála tolik jako v celém Černém městě. Věřící z Bílého města rozhodně nešetřili dary pro Všemohoucí síly.

Rovněž se zde nacházela melynská ústředí všech Řádů Duhy – záměrně stranou od císařského paláce. Bylo známo, že mágové každý rok znovu vypočítávali patričnou vzdálenost ve snaze docílit, aby se všechny věže nacházely na coul stejně daleko od sídelního paláce; to aby se žádný z Řádů nemohl chlubit tím, že je vladaři „bližší“ než ostatní.

Bílé město bylo nesrovnatelně lépe osvětlené než Černé. Jeho ulicemi maširovaly pozorné noční hlídky, a i kdyby nějakou nevinnou šestnáctiletou pannu napadlo, že si po půlnoci vyjde na procházku, vůbec nic by jí zde nehrozilo. Po setmění byly brány Bílého města zavírány a pečlivě zamykány, jako by se okolo rozprostíralo nepřátelské ležení.

Čtvrti Bílého města končily tam, kde jim v dalším rozšiřování bránil starý, přestarával s vnějším kamenným obložím – to nejranější opevnění, postavené novými pány Maadu.

V kruhu tohoto starobylého valu dnes zůstávala pouze městská sídla nejurozenějších aristokratů, pár nejtěnějších chrámů a kasárna císařské gardy. Bylo zde také několik pečlivě upravených a bedlivě střežených parků – aby se jimi urození šlechticové mohli procházet – a několik fajnových hostinců a luxusních nevěstinců. Pravda, poslední dobou se mezi zlatou mládeží z hlavního města objevila móda bavit se v ubohých, zaplivaných pajzlech Černého města...

A přímo k hradbám císařského paláce se skromně tulilo sedm řádových vyslanectví. Právě tam sídlili Sezes, Gachlan, Révaz a jim podobní. Mágové, jež měli v Říšské radě právo Slova a Činu. Vládli silám, vedle kterých jsou všechny císařské armády k smíchu. Skuteční vládcové nad životem a smrtí. Majitelé nespočetných otroků... Mezi nimi je i on sám, údajný pán poloviny světa.

Císař se na okamžik přestal ovládat a zaryčel. Lhostejní Volní se ani nepohnuli, avšak jejich koně poplašeně zaržáli a zastříhali ušima. Přesně tak totiž ryčí divoký agrann bažící po krvi, když dohání uštvanou laň.

Ovšem na téhle lani by si každý agrann vylámal zuby. I kdyby jich bylo deset nebo třeba sto. Ale možná... Možná by si s takovou kořistí dokázaly poradit desítky tisíc agrannů.

Ano, to by vážně stálo za pokus. Začnu v Černém městě; spojím se s ukrývajícími se odpadlíky z řad čarodějů, najmu si další Volné, příslibím práva a výsady trpaslíkům... A pak jako skutečný Raqínákienň Tbzd z trpaslických bájí utopím věže v krvi a ukážu všem, že já, jen já a nikdo jiný, jsem pánem Říše!

Nedovolím... Nepřipustím... Nenechám ty žalostné slabochy, z nichž maximálně jeden z deseti dokáže zacházet s mečem, a to ještě mizerně, nenechám je vládnout mé Říši! A je úplně jedno, zda je něco pravdy na pochmurných fámách o lidských obětech, oficiálně přísně zakázaných, jež jsou tajně prováděny v katakombách pod věžemi. A je úplně jedno, kolik novorozenců naposledy vydechuje na oltářích potemnělých zaschlou krví. Já, císař, nejsem žádný hrdinný rytíř na bílém koni. Nedovolím už však, aby armáda za armádou, legie za legií umíraly v nesmyslných válkách, které Duha neznámo proč pokládá za důležité. Ó ano, do poslední kapičky vypustím krev z žil těch uhlazených potomků starobyklých rodů, zdegenerovaných po staletích ustavičných krvesmilstev, k nimž nedochází z nutnosti, nýbrž jen v zájmu porušení církevních zákazů! Donutím je všechny, aby se chvěli hrůzou, stanu se jejich každonočním zlým snem, peklem na zemi; vypálím ten hnisající vřed na těle země žhavým železem a bez lítosti odseknu nakažené maso, aby... aby...

To už ale ve skutečnosti není podstatné.

Vládce Říše popohnal koně. Mlčenliví Volní se rozjeli za ním.

Zajímalo by mě, kolik špiclů dnes běží v mých stopách. Kolik očí se upírá do magických krystalů, kolik brků orže po pečlivě vydělaných kůžích a zaznamenává podrobnosti o každíčkém mém kroku. A ještě víc by mě zajímalo, jaký z toho všeho budou mít Řády prospěch? Co z toho vyvodí? Kdo skončí na skřipci a kdo naopak bude povýšen? Kdybych se tak naučil využívat nespokojenců v jejich řadách... Jsem si jist, že se takoví najdou...

A přitom je řešení zdánlivě přímo na dosah. Šedá liga. Řád založený pra-předky ještě za vlády prvních císařů – tajný řád špionů a zabijáků. Později, za časů Prvních nepokojů, se Liga postavila na stranu vzbouřenců... Mírová charta vynucená na Ptarovi Prvním (tehdy ještě císařům zůstávala jejich původní jména) jednou provždy vymanila noční válečnický zpod svrchovanosti císařské koruny; ze Šedé ligy se stal žoldněřský řád, sloužící tomu, kdo zaplatí víc. Jejich služeb pak využívali nejvyšší šlechticové, bohaté kupecké gildy, vládcové Říše, a dokonce i velitelé rolnických armád za Druhých nepokojů, kdy epidemie černé smrti spolu s hladomorem a neustálými útoky Danu přivedly zemi na pokraj záhuby; byly to časy, kdy aristokraté buď schovávali chleba, nebo zbaběle prchali na Jižní břeh. Šedí jsou na straně všech – a nikoho. Heslem Ligy je: „Služ tomu, kdo tě najal; dokud ti platí.“ Říšské archivy neobsahovaly žádné záznamy o tom, že by Šedí zrazovali nebo obchodovali s tajnými informacemi, ale přece jen, přece jen... Máš-li co do činění s Duhou, musíš zapomenout na vše, co považuješ za normální. Šedá liga nedokázala nic vyzvědět o Nergu, dokonce vrátila zálohu; a přitom právě ona varovala před vpádem pirátů i před nájezdem T'Brina zpoza Horkých písků a v samém zárodku překazila rebelii východních baronů

a hrabat, když zlikvidovala hlavní podněcovatele spiknutí během jejich tajného zasedání. Vypadá to ale, že proti mágům jsou i Šedí bezmocní. I když... těžko říci. Patriarcha Cheon přísahal, že vyslal svého nejlepšího muže, ale byla to pravda? Každopádně nemá smysl snažit se proniknout do hlavních řádových bašt – jsou příliš dobře stráženy. Ovšem v provinciích, na druhou stranu...

Proto nezapomínej na Šedé, ale nepřestávej pátrat po dalších možnostech. Protože jinak...

Jinak nikdy nebudeš skutečným císařem.

* * *

Malou karavanu pana Onfima rychle doháněla noc. Její tmavá křídla zastřela dokonce i černý příkrov Vražedných lijáků. Nad vozy viselo tíživé ticho. Cesta Onfima a Gagáty do lesa je připravila o několik drahocenných hodin; navíc dešťová mračna snad musel popohánět samotný Pán větrů. Tmavý lem na obzoru se zvedal stále výš a výš – nesrovnatelně rychleji než včera nebo předevírem.

Jako první se začal ohlížet Nodlik; každou chvíli uštvaně otáčel hlavu. Při pohledu na něj zbledla i Evelína – žonglérka dobře věděla, jaké to je unikat z dosahu Lijáku a prodávat vlastní tělo za bezpečné útočiště... Také Kicumova tvář se zakabonila. Jen Tróša s Gagátou zachovávali ledový klid; mladík jednoduše proto, že nechápal, co se děje (pan Onfim přece řekl, že to stihneme, a to znamená, že to stihneme, a není třeba se ničeho obávat. A že starší mají strach? Atsi! Co je on zač, aby se tomu divil?), zatímco Gagáta po všem, co zažila v Drungu, naprosto zlhostejněla.

Když se vrátila do vozu, cosi odpovídala na oplzlé vtípky Evelíny a Nodlika; odpovídala, aniž rozuměla vlastním slovům a aniž je vůbec vnímala. Upřímně řečeno podivovala se, jak je možné, že se dosud nevalila pod kopyta či pod kola – danuská dívka totiž neviděla nic, vůbec nic kromě nápisu ohnivě planoucího v černotě, jež ji obklopovala: Ímmělstörüññ. Ímmělstörüññ v Onfimových rukou. Ne, nikoli v rukou principála kočovného cirkusu, ale v rukou úskočného, vychytralého a moc a moc nebezpečného chlapíka; buďto pochlebovače Rudého Arku, nebo jeho otroka.

Strom stromů v sobě Ímmělstörüññ pěstoval celých sto let. Sto let se připravoval předat tuto zázračnou věc Danu. A nakonec ji vskutku odevzdal – jenomže ocejchované otrokyni, zbavené svobodné vůle, která dokonce ani neměla dost sil, aby po všem, co se stalo, zemřela žalem. Lijáky? Výborně, jen ať si Lijáky přijdou. Až skončí, zůstanou po lidech,

koních i po samotných vozech leda kostry. Ne nadarmo jsou všechny střechy v Severním kraji na Cestě lijáků pokryty nikoli slámou, došky, taškami či šindeli, ale kameny. A (neuvěřitelná to věc!) – Vražedné lijáky ponechávají stromy v lesích netknuté. Veškeré dřevěné stavby hned po prvním Lijáku téměř úplně zmizely, avšak obyčejné borovice, javory a duby si dál stály, jako by se nechumelilo. O Lhadáň Naástoň ani nemluvě. Ty nedokázala přemoci ani lidská magie...

Toho večera se nezastavili. Ze zadního vozu se ozýval srdceryvný Jeremejův jekot; zaklínač hadů popoháněl koně jak bičem, tak těmi nejsprostšími nadávkami. Čas od času se k němu připojovali bratři akrobati a Smrtící panna, ale všechn ten zmatek se míjel účinkem – vyčerpaná a zbičovaná zvířata tvrdohlavě odmítala zrychlit.

„Je to zlé, kočko.“ Kicum se připravoval vystřídat na kozlíku Tróšu a gestem vybídl Gagátu, aby se k němu připojila. „Zatraceně zlé, ušounku. Mraky jsou jako utržené ze řetězu. Po téhle silnici jsem jezdíval už mockrát, ale něco takovýho jsem ještě neviděl. Takhle nás dostanou nejspozději za tři dny... Do Chvalinu to nestihneme.“

Žádný cizinec, dokonce ani kočovný cirkusák, nenalezne útočiště před Vražednými lijáky nikde mimo města. Zdaleka ne všichni lidé na vesnicích mají kamenné domy; převažují mezi nimi chudasové obývající dočasné chatrče, kteří se – jakmile nastane podzim – za určitý poplatek nastěhují k bohatším sousedům. Všechna volná místa jsou spočítána a předem domluvena; i kdybys bušil do dveří a úpěnlivě prosil, nikdo ti neotevře.

Pan Onfim si to očividně velmi dobře uvědomoval. A proto hnal karavanu kupředu, nešetřil koně ani lidi. Dokonce ani magie Arku (ať už jeho vlastní nebo vypůjčená) by mu teď nejspíš nedokázala pomoci.

Danuská dívka pokorně uposlechla Kicum a hned se za ním vynořila zpod vozové plachty. Les svíral úzkou silnici z obou stran; odpadní stromy za svou bývalou vládkyní dál mumlaly nevybíravé nadávky. Ďaďřřöůňť gót skončil a byl vystřídán obyčejným hunnuským lesem. Někde za krajnicí teskně vyl hladový vlkodlak – nejspíš jedna z bestií, které unikly ze zvířinců Arku. Vpředu nad silnicí tančily rychlé černé stíny avlarů – upířích netopýrů. Gagáta slyšela, že jejich chov byl do ménou Kutulu.

Předvečer Vražedných lijáků byl dobou, kdy se Nečisté síly znovu a znovu pokoušely najít cestičku k lidským obydlím. Z hlubokých doupat, z tajných úkrytů vylézali na povrch poslední netvoři, kteří kdysi dávno vládli tomuto kraji – strašně dávno, ještě před elfy a trpaslíky, dokonce i před Danu. Vylézali ti, které podle slov představitelů Řádů stateční má-

gové Duhy převážně vyhubili už před stoletím. Bradatci, nohocasové, holouši, krvemilky, noční můrovci, hlavořezové. Přeživší orkové, trolové a koboldi, kteří zcela zdivočeli a připodobnili se dravým zvířatům; dříve se jim člověčina hnusila, ale nyní nebyli o mnoho lepší než zmínění bradatci či krvemilky.

Bradatci, holouši i hlavořezové – ti všichni byli rozumní a nepostrádali dar řeči. Jednalo se o bestie z masa a krve; pravda, se svou vlastní magií. Byly však i jiné příšery – chodící mrtvolky, které z hrobů zvedly čáry neznámých kouzelníků a které se nyní toulají po světě a útočí na vše živé; incubové a succubové – různého vzezření, avšak stejně nebezpeční, když se s nimi člověk setká po západu slunce; šílení sylváni; nemilosrdní mlčenliví ubrakové, lovci hlav; křivonohý a zakrslý Lesní lid – duchové nespravedlivě pokácených starých stromů, kteří na sebe vzali hmotnou podobu a přísahali věčnou pomstu; a mnoho, opravdu mnoho dalších. Po většinu roku je magie Duhy nutila, aby se drželi v bezpečné vzdálenosti od hlavních silnic, měst a velkých vesnic, a pouze před Vražednými lijáky nebo i během nich, kdy magie sedmi Řádů slábla, mohli všichni vyrazit na velký lov, pořádně si nacpat panděra a připravit se na dlouhou, předlouhou zimu.

Na podzim karavany obvykle jezdily nejen s ozbrojenými strážci, ale také v doprovodu jednoho či dvou najatých kouzelníků. Pan Onfim – všeobecně známý, ba dokonce proslulý svou lakotou – se však v Ostragu rozhodl, že se bez služeb čarodějů klidně obejde. Jenom zabručel, že to nějak zvládnou i bez nich, ale že pokud se najde nějaký rozumbrada, který má peněz na rozdávání, klidně si nějakého toho kouzelníka může zaplatit; on, pan Onfim První, mu v tom rozhodně bránit nebude. Toto prohlášení majitele cirkusu rychle umlčelo všechny nespokojence.

Ovšem v zájmu objektivity je nutné poznamenat, že ani Řády Duhy nespaly a nezahálely. Vyjící vlkodlak sice možná uprchl ze zvěřince, ale stejně pravděpodobné bylo i to, že ho na svobodu pustili schválně. Okřídlení vampýři Kutulu pak byli nad chvalinskou silnicí zcela zjevně vysláni, aby zde lovili. A vše by bylo v nejlepšímu pořádku, pokud by s sebou pan Onfim měl magickou Propustku – zaklínadlo zahánějící obludy Duhy. Takto však oba pestře pomalované cirkusové vozy zůstávaly jak pro vlkodlaka, tak pro avlary zákonnou kořistí, která se ničím nelišila například od bradatce nebo ubraka.

Kicum květnatě zaláteřil a bezděčně si sáhl do široké holínky, v níž, jak všichni věděli, schovával plochou lahvičku prvotřídního trpajedu – pro případ největší nouze.

„Je to zlé, Danu. Vlkodlaka se nebojím, zato tyhle létající myšky... Něco mi říká, že přijdeme o koně,“ dokončil naprosto klidně, třebaže všichni dobře věděli, že přijde-li člověk před Lijáky na silnici o koně, může si rovnou začít kopat hrob.

„Proč pořád mlčíš... Aecktaň?“

Neodpověděla.

„Aecktaň?“ zopakoval Kicum o něco naléhavěji.

Gagáta tupě zírala před sebe.

Aecktaň. V jazyce Danu to znamenalo malá veverka, veveruška. Tou to legrační familiární přezdívkou oslovovala Gagátu maminka, protože děvče si – za pomoci jednoduchého dětského zaklínadla – k smrti rádo nechávalo narůst neuvěřitelně dlouhé vlasy a pak si je zaplétalo do něčeho hodně podobného veverčímu ocásku.

Dívčiny oči zaplály. Jednoduché slůvko v rodném jazyce kolem ní znenadání protrhlo neproniknutelnou clonu hoře a rozptýlilo mlhu, zastírající zrak. Jak, jak, JAK ho může ten žalostný opilec Kicum znát? Nebo to je jen shoda náhod? Jediné vlídné slůvko v její rodné řeči, které se starý klaun kdy naučil?

„Aepac fýúarcký koi, Khoetěými?“ Slova klouzala střelhibitě a téměř nehlučně, jako vlaštovky poletující vysoko nad zemí za horkého letního dne. Jestliže odpoví...

„Ghozýl shóacký koi, Seamni, hórřshóarcký týorrdnock,“ opáčil klaun rychlým šeptem, prostým jakéhokoli přízvuku. „Koi, Seamni, Koi, Seamni Oěctacaň, boewarry! Ol koi fúúarcký...“

Věděl všechno, dokonce znal i její celé rodné jméno.

Neměli však možnost pokračovat v rozhovoru. Z kozlíku zadního vozu totiž zaječel zaklínač hadů Jeremej – nadsakoval a mával rukama. Pan Onfim První se prý ptá, proč, zatraceně, se první vůz tak strašně loudá? A ještě by prý pan Onfim velmi rád věděl, zda si Kicum s Nodlikem všimli netopýrů před sebou, a pokud ano, proč u všech đasů ještě pořád nic nepodnikají?

Pobledlý Nodlik se ihned objevil na kozlíku a Evelína jej následovala. Za nimi hlučně funěl Tróša, vlekoucí všechno potřebné – krátké luky se šípy a pár velkých pevných čabrak na přikrytí koňských boků a zad.

Pan Onfim nedovolil karavaně, aby se zastavila. Tróša a Gagáta museli přehazovat čabraky přes koně přímo v běhu a pak ještě zakrývat hlavy a krky zvířat spěšně srolovanými kusy koberců – štědrost pana Onfima v tu chvíli vskutku neznala mezí.

Slunce zapadalo přímo před nimi. Zdálo se, že úzký průsek silnice, obklopený černými hradbami lesa, vede přímo doprostřed obrovského purpurového disku. Vlkodlak unyle a odevzdaně vyl – nejspíš věděl, že jeho život potrvá nejdéle do začátku Lijáku. A na pozadí již neoslňujícího slunce tančily černé skvrnky – avlaři. Nemohlo být pochyb, že ucítili karavanu a čekali na magickou Propustku. Propustku, kterou cirkus neměl.

Gagáta plnila rozkazy bez přemýšlení, jako neživá panenka. Kicum na ni promluvil v jejím rodném jazyce! Hunnus ovládal tajnou řeč, jež, jak se domnívala, nikdy neopouštěla hranice osad Danu! A odhalil to před ní! Dívka si uvědomovala, že to rozhodně nemůže být jenom tak...

Ještě před několika lety by Gagátě její bohatá fantazie nabídla lákavou představu – že se tu objevil někdo z danuských čarodějů, Pánů slova nebo Vidoucích, aby ji zachránil. Avšak čas její naivitu nenávratně odvál. Nyní spíš věřila, že klaun Kicum je ve skutečnosti zdatným špehounem jednoho ze sedmi Řádů. Jedině mezi jejich stoupenci se ještě mohli vyskytovat znalci danuského jazyka. V takovém případě bylo před Kicumem potřeba uprchnout, a to co možná nejdříve; ve věžích Duhy totiž mohl danuskou dívku stihnout osud horší než sama smrt – horší než poslední, konečná smrt, po níž nezůstává duše, naděje ani paměť a dýčající bytost se propadá do bezedné černé studny věčné noci, bez jakékoli naděje na vzkříšení.

„Hotovo, Danu?“ prohodil Kicum; jeho tvář zůstávala zcela bezvýrazná. „Tak si vezmi luk. Tvůj lid kdysi slul přesností.“

„Copak ti přeskočilo, ty starý kozle?“ vztekle zasyčela Evelína. „Chceš, aby se první šíp zabodl do hrdla mně, druhý Nodlikovi a třetí tobě, vychlastaný mozku?“

„Jo, jo, má pravdu,“ podpořil ji okamžitě Nodlik. „Hej, Danu, hajdy ke koním! A dávej pozor, aby se jim nezakousli do čumáků.“

„Posíláš ji na jistou smrt, Nodliku?“ zachmuřil se starý klaun.

„Copak? Tobě je snad tý děvky líto?!“ vybuchla Evelína.

„Mně ani ne, ale co by na to asi řekl pan Onfim? Koneckonců, ta holka je jeho majetek!“

Tato poznámka jim přece jen zchladila horké hlavy.

„Hej, vy tam! Vpředu! Jste připraveni?!“ zařval Jeremej.

„Připraveni!“ odpověděl klaun.

„Tak škubni za opatě a vpřed! Pan Onfim říká, že nás hejno nebude pronásledovat moc dlouho!“

„Podávej mi šípy, Gagáto,“ vyzval Kicum dívku naprosto klidně.